

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 28 ΓΕΝΑΡΗ 2000 ΑΡ. ΦΥΛ. 345 ΔΡΧ. 200

ΤΟ ΒΡΩΜΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Όταν αναλύαμε τη νέα ρώσικη τακτική για τα ελληνοτουρκικά έτσι όπως κυρίως εγκαινιάστηκε από τον Γ. Παπανδρέου επιμείναμε πολύ στην πλευρά αυτής της τακτικής που αποσκοπούσε στην εσωτερική διάσπαση της Τουρκίας και τη διάσπαση της σχέσης Ευρ. Ένωσης - Τουρκίας. Ακόμα τονίζαμε και την πλευρά της πιο εύκολης ρώσικης διείσδυσης στην Ελλάδα, μέσω των S-300 όσο η Δύση θα νανουρίζεται από μια στο βάθος στρατηγικά ανύπαρκτη ελληνοτουρκική φιλία.

Αυτή η ανάλυση επιβεβαιώνεται ολότελα από τις εξελίξεις.

Και μόνο το γεγονός ότι η εντεινόμενη ελληνοτουρκική προσέγγιση και οι θεαματικές “ειρηνόφιλες” διακηρύξεις ή και οι προωθημένοι υπαινιγμοί του Γ. Παπανδρέου (π.χ. ότι θα μπορούσε να αποδεχτεί κοινές ελληνοτουρκικές ασκήσεις στο Αιγαίο) δεν έχουν προκαλέσει

τις εκρήξεις των σοβινιστών και των ρωσόφιλων μέσα στα 2 μεγάλα κόμματα, αλλά κυρίως δεν έχουν προκαλέσει τις συνηθισμένες σοσιαλ-ναζιστικές εκστρατείες του ψευτοΚΚΕ ενάντια στην τάχα *rax americana*, αποδεικνύει ότι όλα τα βήματα είναι εγκεκριμένα από το μεγάλο αφεντικό, την προεδρική πια Κ.Γ.Β.

Ωστόσο, πρέπει να το παραδεχτούμε, η φαντασία της ΚΓΒ, ξεπερνάει κατά πολύ τα όρια της ανάλυσής μας. Αυτό όχι μόνο γιατί είναι πάντα ένα φυσικό πλεονέκτημα για τους συνωμότες να προηγούνται των κάθε λογής αντιπάλων τους, αλλά γιατί μια υπερδύναμη βρίσκεται σε θέση να εκπονεί γραμμή ζώντας τις αντιδράσεις όλων των μεγάλων παραγόντων ενός πολιτικού πεδίου στο οποίο επεμβαίνει.

Στην προκειμένη περίπτωση, στα ελληνοτουρκικά, αυτοί οι παράγοντες είναι πολυάριθμοι και αλληλοεπιδρούν με τον πιο περίπλοκο τρόπο. Έτσι, αναδύονται τώρα πλευρές της νέας ρώσικης γενικής τακτικής που φω-

τίζουν νέους μακρύτερους και ακόμα πιο φιλόδοξους στόχους.

Φαίνεται δηλαδή ότι η Ρωσία δεν επιδιώκει απλά μια διάσπαση - αποδυνάμωση της Τουρκίας με τις παλιές μέθοδες δηλαδή με τους Κούρδους του ΡΚΚ, με τους ισλαμοφασίστες και με τους κληρονόμους του Τουρκές. Αυτό που επιδιώκει είναι μια διάσπαση - κέρδιση ή έστω διάσπαση-ουδετεροποίηση της Τουρκίας. Η Ρωσία προσπαθεί να κερδίσει ξανά τον τουρκικό εθνικισμό. Δέλεαρ το αιώνιο δέλεαρ του Κρεμλίνου για κάθε άρρωστο και γηραλέο σοβινισμό, ένα κομμάτι γης, δηλαδή μια υπόσχεση για διάσπαση ενός άλλου κράτους.

Αυτό το κομμάτι είναι η Κύ-

προς. Η Ρωσία κρυφοπαίζει σήμερα μπροστά στον επίσης αθεράπευτο τουρκικό σοβινισμό το δέλεαρ της αναγνώρισης του τουρκικού κρατιδίου της Βόρειας Κύπρου. Αυτή είναι μια δοκιμασμένη και σχεδόν πάντα αλάνθαστη συνταγή. Δίνοντάς το Ναγκόρνο Καραμπάχ δεν κέρδισε η Ρωσία τον αρμένικο σοβινισμό και την Αρμενία; Δίνοντάς του τημισή Βοσνία δεν κέρδισε και δεν γιγάντωσε τον σέρβικο εθνικισμό; Δίνοντας το μισό του υπόλοιπου μισού στην Κροατία δεν εξουδετέρωσε τον αντισερβισμό των Κροατών σοβινιστών και δεν εξασφάλισε την έγκρισή τους για τον διαμε-

συνέχεια στη σελ. 4

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΕ ΤΑ ΠΑΝΩΤΟΚΙΑ

Σε γενικές γραμμές αυτό το κίνημα ενάντια στα πανωτόκια έχει δίκιο. Από αυτή την άποψη είναι ένα από τα λίγα μη σοσιαλφασιστικά των τελευταίων χρόνων. Δεν είναι τυχαίο ότι τα βασικά σοσιαλφασιστικά κόμματα, ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ, κράτησαν μια σχετικά αδιάφορη στάση απέναντί του. Για την ακρίβεια το υποστήριξαν κάπως στα λόγια, ιδιαίτερα το πρώτο, αλλά στην πράξη το άφησαν μόνο του.

Αν δηλαδή στην ιδεολογική γενική αντίληψη των ηγετών του αυτό το κίνημα, έχει μέσα του την καθυστέρηση και βασικά ισχυρές πλευρές του μικροαστικού αντικαπιταλισμού, πλευρές που μπορούν να αξιοποιηθούν στο μέλλον από το σοσιαλφασισμό, ελάχιστα το “έπαιξαν” τα ΜΜΕ και ο διαβρωμένος από το σοσιαλφασισμό Τύπος.

Η εξήγηση βρίσκεται στο ότι αυτό το κίνημα ξεπήδησε μέσα από την ευρωπαϊκή εμπειρία της αστικής τάξης και οφείλει τις επιτυχίες του ακριβώς στην νομική ενίσχυση και την πολιτική υποστήριξη που δέχτηκε από το Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο.

Το κίνημα ενάντια στα πανωτόκια ξεκίνησε από μερικούς δανειολήπτες που έκαναν αναφορά στο ευρωπαϊκό κοινοβούλιο ενάντια στις ελληνικές τράπεζες και τις κανιβαλικές τους συνήθειες να φορτώνουν επ’ άπειρον τους πιστω-

τές με βαρείς τόκους υπερημερίας.

ΟΙ ΤΟΚΟΙ ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑΣ

Περί τίνος πρόκειται. Κάθε δανειολήπτης βαρύνεται με το καθορισμένο επιτόκιο δανεισμού όσο εξοφλεί κανονικά τις δόσεις του δανείου του. Εξοφλεί κανονικά τις δόσεις του σημαίνει ότι πληρώνει κάθε φορά σε μια καθορισμένη ημερομηνία ένα προκαθορισμένο κομμάτι του συνολικού κεφαλαίου και τους τόκους που οφείλει (Συνήθως αυτές οι δόσεις, που επειδή από τη φύση τους είναι άνισες, αφού σταδιακά μειώνονται οι τόκοι, ισομοιράζονται για λόγους απλούστευσης της διαδικασίας αποπληρωμής).

Αν κάποια στιγμή ο δανειολήπτης βρεθεί σε αδυναμία να εξοφλήσει τις δόσεις του τότε ο δανειστής, η τράπεζα δηλαδή, έχει το δικαίωμα να αλλάξει το συμφωνημένο επιτόκιο που ίσχυε ως εκείνη τη στιγμή και να επιβάλει πολύ μεγαλύτερο επιτόκιο, τους λεγόμενους τόκους υπερημερίας.

Η λογική των τόκων υπερημερίας είναι η λογική μιας οικονομικής ποινής που επιβάλλεται από τον δανειστή στον δανειολήπτη για να τον αναγκάσει να είναι συνεπής στην εξόφληση της κάθε δόσης του. Στην πραγματικότητα ο τόκος υπερημερίας είναι μια επιπλέον εγγύηση για τον δανειστή. Αυτός φοβάται ότι αν ο δανειολήπτης δεν ξε-

πληρώσει μια δόση και χαλαρώσει η απαίτηση του πισωτή απέναντί του, αυτός θα συνεχίσει να μην ξεπληρώνει, οπότε τα τοκοχρεολύσια θα διογκώνονται και τελικά ο δανειολήπτης θα βρεθεί σε μια μεγαλύτερη αδυναμία αποπληρωμής, οπότε ή θα ζητήσει αλλαγή των όρων αποπληρωμής, δηλαδή μια νέα ρύθμιση, ή σύντομα θα χρεοκοπήσει. Σε αυτή την τελευταία περίπτωση ο πιστωτής, η Τράπεζα, θα χρειαστεί να ξεκινήσει ένα πολύχρονο δικαστικό κυνηγητό του δανειολήπτη που θα καταλήξει άλλες φορές σε κατάσχεση και δημοπρασίες των περιουσιακών του στοιχείων του τελευταίου και άλλες φορές σε μια ουσιαστική τρύπα στον ισολογισμό της Τράπεζας.

Αυτή η διαδικασία στην καλύτερη εκδοχή της έχει κάνει τις Τράπεζες, ιδιαίτερα τις ελληνικές τους μεγαλύτερους ιδιοκτήτες ακινήτων και τελικά ραντιέρηδες, ενώ δεν τις πολυσυμφέρει αυτές καθ’ εαυτές γιατί τις βαραίνει με τεράστιες νομικές και πρόσθετες οικονομικές υπηρεσίες καθώς και με επισφαλείς απαιτήσεις που προκαλούν και στην πιο ισχυρή Τράπεζα μια γενική αστάθεια και μια γενική αβεβαιότητα για την ακριβή οικονομική της θέση στην αγορά.

Ενώ όμως οι τόκοι υπερημερίας ήρθαν σαν μια πίεση για

συνέχεια στη σελ. 3

ΟΙ ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΑΥΞΗΣΗΣ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Παρόλες τις εξαγγελίες της κυβέρνησης Σημίτη για τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας η ανεργία στη χώρα μας έχει φθάσει στο εξαιρετικά μεγάλο ποσοστό του 11,13% στο σύνολο του ενεργού πληθυσμού. Στο ποσοστό αυτό βρέθηκε η ανεργία στο τέλος του 1998, παρουσιάζοντας μια αύξηση περίπου κατά 1,5% συγκριτικά με το 1997, ενώ για το 1999 δεν έχουν ακόμη ανακοινωθεί στοιχεία από την Eurostat αφού η κυβέρνηση δεν της έχει ακόμη δώσει τα σχετικά στοιχεία (Οικονομικός Ταχυδρόμος, 6-1-00). Είναι όμως "ηλίθιο φαεινότερο" ότι αυτό το ποσοστό θα είναι ακόμη μεγαλύτερο. Σε ορισμένες μάλιστα περιοχές (όπως ο Πειραιάς) είναι ακόμη και υπερδιπλάσιο.

Η ευθύνη για αυτές της στρατιές των ανέργων ανήκει στο μεγαλύτερο μέρος της στην καταστροφική πολιτική του ρωσόφιλου μπλοκ, που ελέγχει πια σήμερα τόσο την πολιτική εξουσία ενώ την συνδικαλιστική ηγεσία την ελέγχει χοντρικά τα τελευταία είκοσι περίπου χρόνια. Οι αιτίες αυτής της κατάστασης που προκαλεί γενικότερες κρίσεις μέσα στην ελληνική κοινωνία πρέπει ακριβώς να αναζητηθούν στην πολιτική που εφαρμόζει αυτό το μπλοκ όλα αυτά τα χρόνια.

Το παραγωγικό σαμποτάζ ήταν πολύμορφο. Ένας μεγάλος αριθμός κύρια μεγάλων επιχειρήσεων με οικονομικά προβλήματα

κρατικοποιήθηκε, γέμισε σκόπιμα από τον Α. Παπανδρέου με υπεράριθμους υπαλλήλους μέσα από τα περίφημα "χαρτιά" των κλαδικών. Στη συνέχεια αυτές οι επιχειρήσεις χρεοκόπησαν αφού δεν μπορούσαν να πληρώσουν πια τα τεράστια μισθολογικά έξοδά τους. Από αυτούς τους εργαζόμενους μπορεί μεν να απορροφήθηκε ένας αριθμός τους και να έγιναν υπεράριθμοι κρατικοί υπάλληλοι, αλλά πολλές μικρότερες παραγωγικές μονάδες, που τις συντηρούσε η μεγάλη βιομηχανία έκλεισαν δημιουργώντας έτσι νέους ανέργους. Ένας άλλος ικανός αριθμός επίσης μεγάλων βιομηχανικών μονάδων έκλεισαν απευθείας (Pirelli, Nissan Βόλου, Λιπάσματα Δραπετσώνας, Πειραιϊκή-Πατραϊκή, Σκαλιστήρης κλπ) είτε με παρατεταμένες απεργίες, είτε με την εφαρμογή της πιστωτικής ασφυξίας από τις κρατικές τράπεζες, είτε με οικολογικά προσχήματα. Σε αυτή την καταστροφική για τη χώρα πολιτική έρχεται να προστεθεί και η νέα προσπάθεια του Λαλιώτη να κλείσει από τη μια όσες παραγωγικές μονάδες δίπλα στον Κηφισό έχουν υποστεί ζημιές από τους σεισμούς, αφού τις αναγκάζει να μετεγκατασταθούν σε χώρους που δεν είναι ακόμη έτοιμοι για να πάρουν την κρατική αποζημίωση, αλλά και από την άλλη να κλείσει μια σειρά από μεγάλες βιομηχανίες κατά μήκος της οδού Πειραιώς (Ελαίς, Κεράνης, Lever, κλπ) με το περίφημο σχέδιό του για την "πολιτιστική της ανάπλαση". Ακό-

μη μέσα στα σχέδιά του, και κλοντας αρχή με το κλείσιμο του εργοστασίου των Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα, περιλαμβάνονται και το κλείσιμο του τσιμεντάδικου της ΑΓΕΤ, των πετρελαιοειδών, της ΔΕΗ Κεραταινίου, των Μύλων Αγίου Γεωργίου και της Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης. Όλη αυτή η περιοχή που εκτείνεται από το λιμάνι του Πειραιά μέχρι το Πέραμα καθώς θα σταματήσει να παράγει, θα δημιουργήσει χιλιάδες νέους ανέργους και θα εξακοντίσει στα ύψη την ήδη υψηλή ανεργία όχι μόνο στον Πειραιά αλλά και σε όλη τη χώρα. Άμεσοι συνεργοί σε αυτό το σχέδιο είναι κάθε λογής οικολόγοι με επικεφαλής την Γκρινπίζ που πίσω από κάθε βιομηχανία βλέπουν ένα παράγοντα μόλυνσης του περιβάλλοντος. Αυτοί δημιουργούν ένα "κίνημα" τάχα από τη βάση και φτιάχνουν έτσι το πολιτικό κλίμα που χρειάζεται η κλίκα Λαλιώτη για το κλείσιμο της βιομηχανίας. Έτσι εμποδίστηκε η μονάδα της ΔΕΗ στην Κρήτη, έτσι επιχειρήθηκε να κλείσει η ΛΑΡΚΟ και πρόσφατα η χαλυβουργία στον Ασπρόπυργο. Ταυτόχρονα οι σαμποταριστές της βιομηχανίας και οι δημιουργοί του στρατού των ανέργων εκμεταλλεύονται το σοβινισμό και την προγονοπληξία της ελληνικής κοινωνίας για να εμποδίζουν βιομηχανίες. Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση της μεταλλουργίας χρυσού της TVX Hellas στη Χαλκιδική όπου εμποδίζεται αυτή η επένδυση με πρόσχημα τα αρχαία

και το περιβάλλον.

Ταυτόχρονα με τους σαμποταριστές και ένα άλλο καρκίνωμα της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας δημιουργεί ανέργους και εμποδίζει τον εκσυγχρονισμό της χώρας. Είναι η από τη γέννηση του ελληνικού κράτους χρόνια αρρώστια που κατατρώγει τις σάρκες της Ελλάδας. Το τρελό και ταυτόχρονα βαθιά αντιδραστικό όνειρο της ελληνικής αστικής τάξης για επέκταση σε βάρος γειτονικών χωρών και κύρια της Τουρκίας, για να πραγματοποιηθεί έχει ανάγκη να τρέφεται με εξοπλισμούς. Τεράστιοι και υπέρογκοι εξοπλισμοί που δεν αντιστοιχούν ούτε στην εδαφική μας έκταση, ούτε στις αμυντικές μας ανάγκες. Μόνο το τελευταίο "αμυντικό" πρόγραμμα έχει κόστος 4 τρις δραχμές. Πακτωλός χρημάτων που πάνε για να θρέψουν την κομπραδόρικη αστική τάξη που δημιουργείται μέσα από τις κρατικές προμήθειες και για να θρέψει τα όνειρα των στρατοκρατών για νέες σελίδες "δόξας" στα πεδία των μαχών σε συμμαχία με τον νέο Χίτλερ που αναδύθηκε μετά την παλινόρθωση του καπιταλισμού στη σοσιαλιστική Ρωσία. Όλα αυτά τα χρήματα που δεν αντιστοιχούν σε ένα σύγχρονο κράτος θα μπορούσαν να επενδυθούν σε βιομηχανίες, σε έργα υποδομής, στην παιδεία, στην υγεία ή να χρησιμοποιηθούν για την αύξηση των μισθών των εργαζομένων και των συνταξιούχων.

Μαζί τα παραπάνω, τα τελευταία χρόνια και ένα ακόμη φαι-

νόμιο, δείγμα της αθλιότητας της ελληνικής αστικής τάξης, έρχεται να διογκώσει το ήδη μεγάλο πρόβλημα της ανεργίας. Πρόκειται για τη μαζική εισαγωγή και χρησιμοποίηση της ξένης φτωχής εργατικής δύναμης. Αυτή έγινε με την ανοχή ή και την ενθάρρυνση όλων των κομμάτων είχε σαν αποτέλεσμα το σπάσιμο του μεροκάματου από τη μια, αλλά και την απότομη διόγκωση του εφεδρικού στρατού των ανέργων από την άλλη. Ο ρατσισμός σε βάρος αυτών των μεταναστών αναπτύσσεται ραγδαία και σαν αποτέλεσμα του χτυπήματος του μεροκάματου από αυτούς, αλλά κυρίως σαν αποτέλεσμα του γεγονότος ότι δεν της δίνονται πολιτικά δικαιώματα για να μπορέσουν να διεκδικήσουν γρήγορα καλύτερες συνθήκες δουλειάς και αμοιβής και να αμυνθούν στον ελληνικό εθνορατσισμό.

Έτσι λοιπόν ρωσόδουλοι, ψευτοοικολόγοι, σοβινιστές και αστοί που θέλουν φτηνό εργατικό κρέας για τα κέρδη τους, όλοι μαζί αποτελούν την λαίλαπα της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας οδηγώντας την στη φτώχεια, την ανεργία, την εξαθλίωση και τον άδικο πόλεμο.

Είναι άμεσο, είναι επιτακτικό πολιτικό καθήκον της ημερήσιας διάταξης του επαναστατικού και

GREENPEACE: και βέβαια με το Σημίτη

Στο Βήμα στις 23/1 διαβάσαμε για την υποστήριξη που έδωσε στο Σημίτη ο γνωστός εκπρόσωπος του γραφείου της οργάνωσης της Greenpeace στην Αθήνα Ηλ. Ευθυμίουπουλος. Δεν γνωρίζουμε αν ο κύριος αυτός είναι στην πραγματικότητα εκπρόσωπος της Greenpeace σήμερα, όπως τον παρουσιάζει το ΒΗΜΑ και όπως ο ίδιος συστήνεται. Υπήρξε όμως παλιότερα διευθυντής της οργάνωσης αυτής στην Ελλάδα. Υπεύθυνος της Greenpeace σε μια χώρα σημαίνει στενή σχέση με τα σοσιαλφασιστικά κόμματα. Και αυτό χωρίς καμιά εξαίρεση. Η πολιτική της οργάνωσης αυτής στην Ελλάδα και οι κομματικές τοποθετήσεις του πρώην διευθυντή της ταυτίζονται και ας δηλώνει τελείως φαρισαϊκά το καταστατικό της Greenpeace ότι η οργάνωση δεν ασχολείται αλλά ούτε και επιτρέπεται να συνδέεται με κομματικές πολιτικές και κυβερνήσεις.

Η Greenpeace πάντοτε υποστή-

ριζε το βιομηχανικό σαμποτάζ που οργάνωνε και οργανώνει ο Λαλιώτης.

Για να αξιολογήσουμε τη δήλωση του Ηλ. Ευθυμίουπουλου ότι υποστηρίζει Σημίτη πρέπει να ξέρουμε μερικά βασικά στοιχεία για την Greenpeace. Τα μέλη της εταιρείας αυτής σε κάθε χώρα είναι έμμισθοι υπάλληλοι και επιστήμονες μαζί με τον υπεύθυνο. Σύνολο δεν ξεπερνούν τα πέντε με έξι άτομα. Οι συνδρομητές ονομάζονται "υποστηρικτές". Τη γραμμή της οργάνωσης σε κάθε χώρα την υλοποιεί ο υπεύθυνος. Αυτή η γραμμή εκπονείται από ένα συμβούλιο στο Αμστερνταμ, από μια χούφτα ανθρώπους. Συνολικά στην Ευρώπη η Greenpeace έχει μερικές δεκάδες μέλη. Η Greenpeace είναι μια εταιρεία και όχι μια κοινωνική οργάνωση όπως αφήνει η ίδια να εννοηθεί. Η οργάνωση αυτής της εταιρείας είναι πανομοιότυπη με την πυραμινική οργάνωση μιας πολυεθνικής.

Η λειτουργία της είναι απόλυτα συγκεντρωτική. Η πολιτική γραμμή δεν συζητιέται καν. Το πρόβλημα είναι η υλοποίησή της. Επομένως ο Ηλ. Ευθυμίουπουλος δεν είναι απλά ένα άτομο που ανήκει ή ανήκε σε μια κοινωνική οργάνωση. Η Greenpeace με τον υπερσυγκεντρωτισμό της πολυεθνικής εταιρείας ταυτίζεται με τα μέλη της και τα μέλη της με την εταιρεία. Όλα τα στελέχη αυτής της εταιρείας βρίσκονται πάντα σε σύνδεση με τον σοσιαλφασισμό και συνήθως προέρχονται από αυτά τα κόμματα.

Ο Σκανδαλίδης που έχει αναλάβει για λογαριασμό του ΠΑΣΟΚ να κερδίσει την υποστήριξη της "κεντροαριστεράς" είχε την πρώτη του "επιτυχία" όπως μας πληροφορεί το ΒΗΜΑ και όπως φάνηκε και από τις δηλώσεις του εκπροσώπου της Greenpeace στο ραδιόφωνο. Η αλήθεια είναι ότι δεν πρόκειται για καμιά επιτυχία αλλά για μια μακρά και συγκαλυμ-

μένη συνεργασία της Greenpeace με τον Λαλιώτη και γενικά με το σοσιαλφασισμό. Η Greenpeace, δηλ. ο Ηλ. Ευθυμίουπουλος σαν περιβαντολόγος ήταν διορισμένος από τον Λαλιώτη στα Ολυμπιακά έργα της Αθήνας. Ο στόχος των Λαλιωτικών "περιβαντολόγων" ήταν το σαμποτάρισμα των έργων και η συμμετοχή τους στον αγώνα για την εξυπηρέτηση των σοσιαλφασιστικών συμφερόντων. Έτσι σαμποτάραν το κωπηλατοδρόμιο στο Σχοινιά μέσω της Ορνιθολογικής Εταιρείας, εξαιτίας ενός ανύπαρκτου υδροβιότοπου δήθεν καταφύγιου για τα πουλιά, σαμποτάραν τα θαλάσσια έργα στον Αγ. Κοσμά και έφεραν εμπόδια με τις "μελέτες" τους και τις χωροθετήσεις των έργων για τους Ολυμπιακούς. Τον τελευταίο πάντως καιρό που φάνηκε πως ο Λαλιώτης θα έπαιρνε την ευθύνη των μεγάλων

συνέχεια στη σελ. 5

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείστε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Λιακόπουλος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
 150ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
 Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος
 Χαλκοκονδύλη 35
 5ος όροφος
 Τ.Θ. 8371
 Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
 Τηλ.-Φαξ. 5232553
 Ετήσια συνδρομή: 5.000
 Εξαμηνιαία: 2.500

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΕ ΤΑ ΠΑΝΩΤΟΚΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

άμεση συμμόρφωση του δανειολήπτη και για να είναι συνεπής στην διαδικασία αποπληρωμής, εδώ στην Ελλάδα κατέληξαν σε μια απόλυτη υποδούλωση του δανειολήπτη και στην ταχύτατη καταστροφή του, όταν η πίεση αυτή δεν απέδιδε. Αν δηλαδή η αποπληρωμή είχε μπλοκάρει πραγματικά, από πραγματική αδυναμία του δανειολήπτη, για οποιαδήποτε αιτία, τότε οι τόκοι υπερημερίας, τα πανωτόκια, γίνονταν ταχύτατα μια χιονοστιβάδα που τον καταπλάκωνε και τον έθαβε. Μέσα σε λίγα χρόνια ή και λίγα εξάμηνα αδυναμίας αποπληρωμής το αρχικό κεφάλαιο πολλαπλασιάζονταν επί 2, 3 έως και 100 φορές ακόμα για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Αυτό έκοβε το δρόμο σε οποιαδήποτε νέα ευνοϊκή ρύθμιση για το δανειολήπτη και σήμαινε την οριστική και αμετάκλητη καταστροφή του.

Γι' αυτό το λόγο στις προηγμένες καπιταλιστικές χώρες η επιβάρυνση με τους τόκους υπερημερίας δεν μπορούσε να υπερβαίνει ένα όριο. Τα πανωτόκια είχαν τη λογική τους σαν ποινή ή καλύπτρα σαν πίεση, όχι σαν οριστική συντριβή του δανειολήπτη. Στην ουσία επρόκειτο για την πίεση ενός ισχυρότερου κεφαλαίου, όπως το τραπεζικό, πάνω σε κάθε άλλο. Όμως δεν μπορούσε αυτή η πίεση να ξεπεράσει τους ίδιους τους νόμους της κεφαλαιοκρατίας. Γιατί η συνέχιση του καταλογισμού των τόκων υπερημερίας καταργούσε το μέσο επιτόκιο οπότε και το δανειακό κεφάλαιο σαν τέτοιο. Αυτή η κατάργηση δηλαδή μετέτρεπε την Τράπεζα σε τυπικό τοκογλύφο και το σημαντικότερο σκότωνε τον δανειολήπτη. Έτσι όμως, τσακίζονταν η τελική πηγή του τραπεζικού κέρδους.

ΔΙΚΛΕΙΔΕΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

Στο σύγχρονο καπιταλιστικό σύστημα η Τράπεζα είναι ένας δανειστής κεφαλαίου βασικά στον βιομήχανο και στον έμπορο κεφαλαιοκράτη. Αν ο δανειολήπτης βιομήχανος ή έμπορος κεφαλαιοκράτης ή κάθε άλλος κεφαλαιοκράτης συντριβεί σαν ενεργός κεφαλαιοκράτης, δηλαδή σαν εκμεταλλευτής της εργατικής δύναμης – οπότε και σαν συσσωρευτής υπεραξίας – θα είναι αδύνατο σ' αυτόν να αποδώσει ένα μέρος αυτής της υπεραξίας στην Τράπεζα, στο πιστωτικό κεφάλαιο. Αν αυτό γίνει σε μεγάλη κλίμακα τότε τελικά και η ίδια η Τράπεζα θα αναγκαστεί ή να πεθάνει ή, όταν έχει μονοπωλιακή ισχύ, να σηκώσει ακόμα πιο ψηλά το επιτόκιο δανεισμού με το οποίο δανείζει τους υπόλοιπους κεφαλαιοκράτες, οπότε να μειώσει το μέσο ποσοστό κέρδους και τη συσσώρευση του βιομηχανικού και του εμπορικού κεφαλαίου. Σε μια ανοιχτή στην παγκόσμια αγορά οικονομία, αυτός είναι ένας σοβαρός λόγος αποδυνάμωσης της διαδικασίας παραγωγής ακόμα και ερήμωσης της εθνικής παραγωγής.

Αυτός είναι ο λόγος που στις ανεπτυγμένες ευρωπαϊκές χώρες οι τόκοι υπερημερίας δεν μπορούν να συσσωρευτούνται επ' άπειρον, ώστε το αρχικό κεφάλαιο να ξεπερνιέται πέρα από 2 ή 3 ή 4 φορές, ανάλογα με το επιτόκιο που επικρατεί κάθε φορά και το χρόνο σύναψης του δανείου.

Στην Ελλάδα αυτός ο περιορισμός δεν υπήρχε. Αυτό το χρωστάμε βασικά στην συνειδητή πολιτική συντριβής του βιομηχανικού κεφαλαίου που ακολούθησε από την πρώτη στιγμή της εξουσίας του ο αρχισαμποταριστής Α. Παπανδρέου.

Ο ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΗΣ-ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ-ΟΙ ΤΡΑΠΕΖΕΣ

Βέβαια αυτή η πολιτική δεν θα μπορούσε να επικρατήσει για τόσα χρόνια, αν το ίδιο το τραπεζικό κεφάλαιο δεν είχε δύο χαρακτηριστικά “ελληνικά” στοιχεία. Αν δηλαδή από τη μια δεν ήταν υποδουλωμένο στο κράτος, οπότε και στην πολιτική εξουσία, και από την άλλη αν δεν είχε από παλιά λειτουργία και νοοτροπία μεταπράτη και ραντιέρη. Το τραπεζικό κεφάλαιο στην Ελλάδα γεννήθηκε και ανδρώθηκε σαν πιστωτής του κράτους, που κατά κανόνα το διοικούσαν τα πιο αντιδραστικά τμήματα της αστικής τάξης και πάντως **ποτέ** η βιομηχανική αστική τάξη.

Λέγοντας ότι χρωστάμε στον Α. Παπανδρέου αυτή την έξαρση της επίσημης τραπεζικής τοκογλυφίας δεν εννοούμε βέβαια ότι ο Α. Παπανδρέου εισήγαγε τα πανωτόκια, ούτε ότι αυτός κατέργησε κάποιο όριο που κάποτε υπήρξε ως προς την διόγκωση του αρχικού κεφαλαίου. Γι' αυτά είχε φροντίσει το ίδιο το τραπεζικό κεφάλαιο πριν τον παπανδρεϊσμό.

Η αποφασιστική συνεισφορά του παπανδρεϊσμού στην εξέλιξη της αρρώστιας ήταν ότι χάρη σ' αυτόν η διόγκωση του πληθωρισμού και συνακόλουθα των επιτοκίων δανει-

σμού πήρε έναν πρωτοφανή ρυθμό στη μετεμφυλιακή Ελλάδα, ότι χάρη σ' αυτόν (εννοούμε πάντα χάρη στην πολιτική του) το τραπεζικό κεφάλαιο υποδουλώθηκε ακόμα περισσότερο και δέχτηκε το ίδιο χτυπήματα από το κράτος, κι έγινε πιο επιθετικό με τη σειρά του απέναντι στους δανειολήπτες. Ακόμα χάρη σ' αυτόν η υπερσυσσώρευση των χρεών, οπότε και η καταστροφή των δανειοληπτών, δεν μετριάστηκε από μια προφανή και λογική οριοθέτηση και ρύθμιση των χρεών. Σε αυτή του την πολιτική ο παπανδρεϊσμός είχε, εννοείται, πάντα την πλήρη κάλυψη των σοσιαλφασιστών του ψευτοΚΚΕ. Αυτοί διαρκώς κατήγγειλαν τους μπαταχτσήδες και τα “θαλασσοδάνεια” που πράγματι υπήρξαν, ιδιαίτερα στην περίοδο της δικτατορίας, αλλά σπάνια κατήγγειλαν τους τοκογλυφικούς όρους του τραπεζικού δανεισμού, ιδιαίτερα στην παπανδρεϊκή Ελλάδα.

Ιδιαίτερα δεν μίλησαν ποτέ για το ποιος έφταιγε στο βάθος για αυτούς τους φρικτούς όρους δανεισμού που ισοπέδωσαν περισσότερο από οτιδήποτε άλλο ανάμεσα στα 1980 – 1990 την ελληνική βιομηχανία.

Σε αυτό το μαύρο μέτωπο και την ιδεολογική του ισχύ, που μένει ακόμα και σήμερα ανέπαφη, χρωστάμε το γεγονός ότι σήμερα το κίνημα των δανειοληπτών ενάντια στα πανωτόκια, συγκεντρώνει τα πυρά του στις Τράπεζες και όχι στον αληθινό φταίχτη που είναι το κράτος του σοσιαλφασισμού με οποιαδήποτε μορφή του, παπανδρεϊκή ή ψευτοΚΚΕ.

Όπως είπαμε παραπάνω η πρώτη αιτία της υπερχρέωσης των δανειοληπτών ήταν ο πελώριος πληθωρισμός κυρίως της δεκαετίας του '80. Αυτός ο πληθωρισμός ήταν παιδί του πελώριου δημόσιου χρέους πάνω στο οποίο ο παπανδρεϊσμός και το σύμμαχό του ψευτοΚΚΕ πάτησαν για να εξαγοράσουν προσωρινά πλατιά λαϊκά στρώματα, και να κάνουν ταυτόχρονα τα εξής πράγματα: Πρώτο να νικήσουν πολιτικά τα φιλοευρωπαϊκά τμήματα της αστικής τάξης, που τα εκπροσωπούσε η καραμανλική ΝΔ, δεύτερο να δημιουργήσουν και να θρέψουν μια δικιά τους εκτεταμένη μικρομεσαία κομματική νομενκλατούρα στο κράτος, στους δήμους και στα συνδικάτα και τρίτο και βασικότερο να αφαιρέσουν οικονομικούς πόρους από τη βιομηχανία.

Γι' αυτό χρειάστηκαν εκτός από το απ' ευθείας τράβηγμα χρήματος από τον δημόσιο προϋπολογισμό να δεσμεύσουν, δηλαδή να ρουφήξουν τους τόκους από τεράστια κομμάτια των τραπεζικών καταθέσεων.

Αυτά τα κομμάτια είναι οι περίφημες δεσμευμένες καταθέσεις των εμπορικών Τραπεζών από την Τράπεζα της Ελλάδας, δηλαδή ένα ποσοστό πάνω από το 10% των καταθέσεων που κάθε άνθρωπος αφήνει στο γκισέ των Τραπεζών. Πρόκειται για μια πρακτική που συνεχίζεται ως τα σήμερα και αντιστοιχεί σε μια αιμορραγική προσφορά ζωντανού παραγωγικού υλικού που το πληρώνει σε χρήμα το αδύναμο και δίχως χαρακτήρα ελληνικό εμπορο-βιομηχανικό κεφάλαιο, αλλά και ο λαός, στους φεουδάρχες κομματάρχες των κρατικών τιμάρων και στις υπαλληλικές τους ορδές.

Αλλά αυτό το τράβηγμα του δημόσιου πλούτου από τον προϋπολογισμό είχε σα βασική μοιραία συνέπεια το υποχρεωτικό κόψιμο πληθωριστικού χρήματος από το κράτος και αύξηση των επιτοκίων, ενώ η δεσμεύση των καταθέσεων βοήθησε παραπέρα την αύξηση των επιτοκίων.

Αυτές οι αρπαγές διόγκωσαν υπέρμετρα το κόστος του τραπεζικού δανεισμού για τη βιομηχανία και μπορούσαν να εξουδετερωθούν σχετικά μόνο με βιομηχανικό προστατευτισμό. Αλλά η επίθεση αυτή συνοδεύτηκε από άνοιγμα της αγοράς και κυρίως από άφθονο, συστηματικό και σε όλα τα μέτωπα βιομηχανικό σαμποτάζ (ψευτοοικολόγοι κνίτες, απεργίες μέχρι τελικής πτώσης σε περίοδο ύφεσης της δραστηριότητας ενός εργοστασίου, αυθαίρετο κόψιμο δανειοδότησης σε πολλές περιπτώσεις από το κρατικοποιημένο τραπεζικό σύστημα, γέμισμα εργοστασίων με υπεράριθμους κηφήνες και τέλος, όπου δεν πιάνανε τα παραπάνω, οι δολοφονίες της “17N”).

Έτσι η παραγωγική βάση της χώρας αδυνάτιζε τη στιγμή ακριβώς που το νέο σοσιαλφασιστικό καθεστώς ζητούσε και κατανάλωνε χρήμα όχι για να θρέψει αγωνιστές μισθωτούς και μικρομεσαίους, όπως ισχυριζόταν, αλλά για να δωροδοκήσει και να εξαχρειώσει ηθικά και να μετατρέψει σε ακρίδα ένα μεγάλο τμήμα του ίδιου του λαού.

Αυτή η διαδικασία αδυνάτισε όμως πολύ και τις κρατικές Τράπεζες αφού σε μια πρώτη φάση μάλιστα τις υποχρέωσε εκτός από τα δεσμευμένα κεφάλαια να δίνουν χαμηλότοκα βιοτεχνικά δάνεια σε μια επιλογή του παπανδρεϊσμού να εξαγοραστεί το μικρό βιομηχανικό και πολύ πιο καθυστερημένο πολιτικά κεφάλαιο σε βάρος του κυρίως βιομηχανικού κεφαλαίου, ιδιαίτερα εκείνου της βαριάς

βιομηχανίας.

Με όλα αυτά τα κρατικά μισούπόδουλο τραπεζικό κεφάλαιο από πείρα και χαρακτήρα ήξερε ότι δεν είχε άλλη διέξοδο από το να επιτεθεί στους “κατωτέρους του”, δηλαδή στους δανειολήπτες συνολικά και να τους φορτώσει με όλα τα πανωτόκια της γης. Έτσι τα πανωτόκια αποτελείωσαν τις βιομηχανίες που είχαν επιζήσει των οικο-κνιτών, ειδικών απεργιών και των υπεράριθμων ή έστω των οποιωνδήποτε δυσκολιών ή ατυχιών ή ανικανοτήτων των διαχειριστών τους. Αυτό που έχει επιζήσει σήμερα από το ελληνικό βιομηχανικό κεφάλαιο είναι, είτε “ρόσικο” (Κόκκαλης), είτε ένα κράμα πονηρίας, αληθινής επιχειρηματικής ευφυίας, σύνεσης και κυρίως πετυχημένης συνδιαλλαγής με την πολιτική εξουσία.

Όταν αναφερόμαστε σε σύνεση μιλάμε ανάμεσα στα άλλα για το γεγονός ότι τώρα πια το ελληνικό βιομηχανικό κεφάλαιο που επιβίωσε, στηρίζεται πολύ λίγο στο δανειακό κεφάλαιο, φροντίζει δηλαδή να έχει ψηλά δικά του, ή αλλιώς “ίδια” κεφάλαια. Αυτό του δίνει ασφάλεια, αλλά μειώνει δραματικά τη δυνατότητα μιας πολύ γρήγορης ανάπτυξης, συγκέντρωσης και συγκεντροποίησης που είναι σήμερα όρος πραγματικής επιβίωσης.

Από αυτή την άποψη λοιπόν η σημερινή ρύθμιση της κυβέρνησης Σημίτη για τα πανωτόκια (όχι ξεπέραςμα ενός ορίου για το χρωστούμενο κεφάλαιο) αποτελεί μια υποχώρηση του σοσιαλφασισμού απέναντι στο μεσαίο κυρίως εμποροβιομηχανικό και γενικότερα απέναντι στο ιδιωτικό επιχειρηματικό κεφάλαιο και μια απόδειξη ότι το κίνημα κατά των “πανωτοκίων” είναι προοδευτικό αντικειμενικά. Γι' αυτό ο σοσιαλφασισμός δεν το καθοδήγησε και δεν το υποστήριξε αληθινά ποτέ. Ούτε είναι τυχαίο ότι την νίκη την έδωσε η Ευρωπαϊκή Ένωση στην οποία είχαν καταφύγει οι δανειολήπτες υποχρεώνοντας τον Σημίτη σε υποχώρηση. Ούτε είναι επίσης τυχαίο ότι όλα τα ΜΜΕ έκρυσαν όσο μπορούσαν αυτό το τελευταίο γεγονός και εμφάνισαν την νίκη σαν μια νίκη του μικροαστικού αντικαπιταλισμού γενικά.

Το ότι το κατάφεραν αυτό τα ΜΜΕ οφείλεται ακριβώς στο ότι η ηγεσία αυτού του βασικά δικαστικού, αλλά και πολιτικού αγώνα είναι τμήμα και μάλιστα από τα πιο καθυστερημένα του καθεστώτος που χτύπησε.

Η ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΚΗ ΣΤΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΝΩΤΟΚΙΑ

Αυτοί λοιπόν που επιτέθηκαν στις Τράπεζες, δεν επιτέθηκαν στις Τράπεζες σαν υπηρέτριες του σοσιαλφασιστικού και παρασιτικού κράτους, αλλά τους επιτέθηκαν επειδή τάχα είναι το ακατανίκητο μεγάλο κεφάλαιο ενάντια στο μικρομεσαίο που εκφράζουν οι ίδιοι. Γι' αυτό βρήκαν τους καλύτερους συμμάχους στο πρόσωπο των λαϊκιστών της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ και κυρίως του ΔΗΚΚΙ. Η φρασεολογία τους ήταν εθνικιστική παρ' όλο που προφανώς δεν μπορούσαν να συγκρουστούν με την Ε. Ένωση που ήταν ο μοναδικός σύμμαχος τους. Από την άλλη μεριά οι αντιδραστικές ιδεοληψίες αυτού του κινήματος ευνοήθηκαν από το γεγονός ότι κανένα προχωρημένο, αληθινά εκσυγχρονιστικό τμήμα της αστικής τάξης δεν στάθηκε δίπλα τους από το φόβο ότι αυτό το κίνημα των χρεοκοπημένων πρώην αστών και μικροαστών, αν μπορούσε, θα γκρέμιζε συθέμελα τις Τράπεζες για χάρη οποιασδήποτε φιλολαϊκής τάχα δικτατορίας. Πραγματικά αυτό το κίνημα δεν νοιαζόταν καθόλου αν οι Τράπεζες μπορούσαν ή δεν μπορούσαν να ξεγράψουν όλα τα χρέη. Για την αντικαπιταλιστική ιδεολογία των μικροαστών, το κεφάλαιο έχει άπειρες δυνάμεις και αμέτρητους κρυμμένους θησαυρούς.

Έτσι η πιο φωτισμένη και δημοκρατική αστική τάξη δούλεψε πάλι ενάντια στα συμφέροντα της μένοντας έξω και αντίθετη με αυτό το κίνημα. Μένοντας κύρια στο πλευρό των Τραπεζών δεν υποστήριξε το τραπεζικό κεφάλαιο σαν τέτοιο, αλλά το ηγεμονικό σήμερα κρατικό καθεστώς της ληστείας, της διαφθοράς και του οικονομικού σαμποτάζ. Αυτό το καθεστώς έχει σήμερα αρχηγό τον Σημίτη. Και σε γενικές γραμμές οι αστοί φιλελεύθεροι έχουν αυτόν ακριβώς σαν αρχηγό. Τόσα μπορούσαν να καταλάβουν και τόσο λίγες είναι οι απαιτήσεις τους. Θέλουν μόνο κάποιον να κρατάει ανοιχτό το χρηματιστήριο, να τους κρατάει στην Ε. Ένωση και κυρίως να τους δίνει φτηνή εργατική δύναμη εισάγοντας Βαλκάνιους στην Ελλάδα και εξάγοντας τα εργοστάσιά τους στα Βαλκάνια.

Έτσι παρατάθηκαν με τις Τράπεζες και τον Σημίτη ενάντια στους εν δικαίω εξοργισμένους πρώην αστούς δανειολήπτες. Για μια ακόμα φορά δούλεψαν για τον σοσιαλφασισμό που περιμένει σαν ώριμο φρούτο όλη την κοινωνία να πέσει στα χέρια του.

ΤΟ ΒΡΩΜΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

συνέχεια από τη σελ. 1

λισμό της Βοσνίας στο Ντέιτον; Αναβιώνοντας την ονειρώξη της Μεγάλης Μακεδονίας δεν έκανε αρχηγό του μακεδονικού σοβινισμού και πρωθυπουργό τον πράκτορά της Γκεοργκίεφσκι τσακίζοντας τον ειρηνόφιλο Γκλιγκόροφ; Δεν έκανε αρχηγό του αλβανικού εθνικισμού τον Φάτος Νάνο και τα άλλα τσιράκια του χοτζισμού όταν χρειάστηκε να ρίξει τον Μπερίσα προσφέροντας στην Αλβανία ζωντανό το όνειρο που λέγεται Κόσοβο; Τη δύναμή της στη Βουλγαρία δεν την χρωστάει στο Σοσιαλιστικό Κόμμα που πάντα ονειρεύεται μια Μεγάλη Βουλγαρία προσαρτώντας τη Μακεδονία; Υποσχόμενη την μισή Κύπρο (ανοιχτά ή έμμεσα) στον ταπεινωμένο το '74 ελληνικό σοβινισμό δεν έκανε τον αφοσιωμένο πράκτορα της Παπανδρέου αιώνιο αρχηγό του; Ε, το ίδιο ακριβώς έχει δοκιμάσει πριν από όλους αυτούς με την Τουρκία. Και τα έχει καταφέρει αρκετά καλά.

Είναι η σοσιαλ-ιμπεριαλιστική ΕΣΣΔ που από το 1965 ως το 1980 προσπάθησε να κερδίσει την Τουρκία προσφέροντάς της την μισή Κύπρο με την πρόταση Γκρομικό για διζωνική Ομοσπονδία. Πρόκειται για εκείνη ακριβώς τη Διζωνική, που προετοίμασε τον ένοπλο διαμελισμό της Κύπρου και που σήμερα είναι η μόνη "ρεαλιστική" λύση που έχει να προσφέρει σύσσωμη η ιμπεριαλιστική υδρόγειος. Είναι η Ρωσία λοιπόν η μόνη δύναμη - επίσημα και με τη βούλα του πρακτορείου ΤΑΣΣ- που στα 1974 υποστήριξε την τούρκικη επέμβαση στο νησί και τη διπλή εθνοκάθαρση στο βόρειο και στο νότιο κομμάτι και αυτή που παγίωσε μέσα από τον ΟΗΕ και τους ανθρώπους της στην Ελλάδα την ίδια αλλά και την πρακτική της διζωνικής.

Μέχρι το 1980 η ρώσικη πολιτική είχε καταφέρει να κερδίσει την τούρκικη αστική τάξη προσφέροντάς της την Κύπρο, ειδικά την τάση που είχε γγέτη τον Ετσεβίτ. Πρώτος στόχος της πολιτικής των νέων Τσάρων ήταν να κερδίσουν τα Στενά. Με φιλική Τουρκία η Μεσόγειος ήταν σίγουρη για τον τεράστιο στόλο της.

Αυτό το σχέδιο χάλασε γιατί η τούρκικη αστική τάξη αποδείχτηκε "αχάριστη", δηλαδή στην πραγματικότητα έδειξε χαρακτήρα απέναντι στους Τσάρους. Η Ρωσία έκανε πελώριες προσπάθειες διείσδυσης στην Τουρκία εξάγοντας σ' αυτήν βαριά βιομηχανία και ενέργεια αλλά και

σοσιαλφασιστική τρομοκρατία μετατρέποντας σε στρατό τις τροτσικιστικές και ομορτοουνιστικές ένοπλες τούρκικες και κούρδικες μικρομάδες.

Από την άλλη μεριά οι ΗΠΑ κάτω από την πίεση του ελληνικού εθνικισμού απειλούσαν την Τουρκία με στρατιωτικοπολιτική απομόνωση. Έτσι στα 1980 οι Τούρκοι στρατηγοί έκαναν ένα πραξικόπημα που έφερε στην εξουσία τις δυτικόφιλες δυνάμεις της αστικής τάξης και ήρθαν από τότε σε σύγκρουση με το Κρεμλίνο.

Αυτό ήταν το τέλος μιας ολόκληρης φάσης για την Αιγιακή πολιτική της ΕΣΣΔ. Από κει και πέρα η σοσιαλμπεριαλιστική μηχανή στράφηκε αποφασιστικά υπέρ του ελληνικού σοβινισμού. Από τότε ως τον Γ. Παπανδρέου η ρώσικη γενική τακτική ήταν να πιέσει μέσω Ελλάδας την Τουρκία για να ουδετεροποιηθεί αυτή απέναντι στο Κρεμλίνο και να ανοίξει τα Στενά.

Στην πρώτη φάση, την "τουρκική" ως πούμε περίοδο 1965-1980 της, η διπλωματία του Κρεμλίνου ποντάρει ιδεολογικά στην ιστορική συμμαχία Λένιν - Ατατούρκ και σπρώχνει τις σχέσεις της Τουρκίας με τον αραβικό κόσμο. Στην δεύτερη φάση 1980-1999 η Ρωσία παίζει την "κόκκινη", ορθόδοξη και φιλοαραβική συμμαχία Ελλάδας - Βουλγαρίας - Αρμενίας - Συρίας για την περικύκλωση της δυτικόδουλης και "άπιστης" Τουρκίας. Το ΡΚΚ δούλευε από μέσα για διάσπαση.

Με το κέρδισμα της Ελλάδας, δηλαδή με τους S-300 στην Κρήτη, το υπουργείο εξωτερικών στον γιο του Παπανδρέου και το Άμυνας στον σοβινιστή φιλορώσο Τσοχατζόπουλο, με τα πέντε ελληνικά κόμματα εφοδιασμένα με φιλορώσους ή με ρωσόδουλους αρχηγούς, με κυρίαρχη στο λαό την ελληνορθόδοξη ιδεολογία και την σαφώς αντιδυτική πολιτική αντίληψη, η Ρωσία μπορούσε να εγκαταλείψει την γραμμή της μετωπικής αντιτούρκικης κόντρας η οποία να μεν της έδωσε χοντρικά την Ελλάδα και τη μισή Κύπρο, αλλά προκάλεσε το καθολικό μίσος της τούρκικης αστικής τάξης και του τούρκικου λαού προς τη Ρωσία. Με την στρατιωτική ήττα του ΡΚΚ αυτή η πολιτική έδειξε το αδιέξοδο της.

Τώρα πια η Ρωσία μπορεί να παίζει πιο άνετα την τούρκικη αστική τάξη.

Μπορεί κατ' αρχήν να πλευροκοπήσει τους φυσικούς φίλους της. Παντού σε κάθε χώρα του κόσμου οι αντιδραστικοί κοιτάνε προς τη Ρωσία (και τον άξονα Μόσχας - Πεκίνου - Τεχε-

ράνης ευρύτερα). Και παντού η Ρωσία σαν το σύγχρονο κέντρο της παγκόσμιας αντίδρασης αναζητάει σε κάθε χώρα τους χειρότερους φασίστες για να βρει τους καλύτερους συμμάχους της. Στην Τουρκία μπορεί να αξιοποιήσει λοιπόν τους ισλαμοφασίστες και τους "γκρίζους λύκους". Για να το κάνει αυτό πρέπει να τους δώσει ένα επιχείρημα ολκής και ένα όραμα. Το όραμα είναι η Βόρεια Κύπρος που σ' αυτή τη στιγμή σημαίνει αναγνώριση, άμεση ή έμμεση του κράτους του Ντενκτάς. Η ρώσικη διπλωματία, εδώ συγκεκριμένα έμμεσα με τον Γ. Παπανδρέου προσεγγίζοντας την Τουρκία της προσέφερε αρχικά την αναγνώριση της τούρκικης μειονότητας της Θράκης και αμέσως μετά την ελπίδα της προσάρτησης της Βόρειας Κύπρου.

Ασφαλώς αυτά τα βήματα η Ρωσία θα τα κάνει και άμεσα, αλλά έχει σημασία ότι μόνο τώρα μπορεί να προσφέρει δώρα στον τούρκικο σοβινισμό, δίχως να χάνει την Ελλάδα και την Κύπρο. Άλλωστε είναι πειστικά μόνο τα δώρα που είναι προσπελάσιμα.

Αλλά ο Γιωργάκης δεν είναι η μορφή, και μάλιστα δεν είναι καθόλου η κατ' εξοχήν μορφή που έχουν οι ρώσικες προσφορές προς τον τούρκικο σοβινισμό. Ο Γιωργάκης είναι κυρίως η μορφή που παίρνουν οι ρώσικες προσφορές προς τις ευρωπαϊόφιλες και ειρηνόφιλες μερίδες της τούρκικης αστικής τάξης, μορφή που προορίζεται να τις υπνωτίζει.

Ο Γιωργάκης έχει σκλαβώσει όλη τη Δύση με την γλυκύτητά του. Είναι δυνατόν να μην τρελάνει την Τουρκία; Δεν κουβαλάει στις βαλίτσες του σχέδια ειρήνης στο Αιγαίο την οποία ειρήνη πραγματικά επιθυμεί διακαώς το μεγαλύτερο κομμάτι της τούρκικης μεγάλης βιομηχανικής αστικής τάξης; Δεν πραγματοποίησε το Ελσίνκι, φέρνοντας την Τουρκία, αυτός και κανένας άλλος στον προθάλαμο της Ευρώπης; Αυτός δεν μιλάει κάτω από τη φωτογραφία του Ατατούρκ; Αυτός δεν εγκαινίασε την περίφημη διπλωματική απάτη που την ονόμασε "διπλωματία των λαών" πίσω από τις πλάτες του Πάγκαλου; Αυτός δεν αναγνώρισε πρώτος τους Τούρκους της Θράκης σαν Τούρκους όπως είπαμε παραπάνω;

Αυτός ο γλυκύτατος κύριος λοιπόν είναι το απατηλό πρόσωπο της ρωσόφιλης Ελλάδας που έγινε ειρηνόφιλη ακριβώς την ίδια στιγμή και στον ίδιο βαθμό που έγινε ξαφνικά ακραία ειρηνόφιλο και "φιλοτούρκικο" το άλλο εξάρτημα της ρώσικης δι-

πλωματίας που λέγεται ΡΚΚ.

Μόνο ένας τέτοιος κύριος, παγκόσμια αποδεκτός, θα μπορούσε να κεντήσει μέσα στην Τουρκία, όχι απλά για να την διασπάσει κάποια στιγμή αλλά για να δώσει τη δυνατότητα στους διασπαστές να πάρουν την εξουσία.

Με την ανοχή και τις ευλογίες της ανήσυχης για το οικονομικό της μέλλον τούρκικης μεγαλοαστικής τάξης, που φοβάται πόλεμο στο Αιγαίο και απομάκρυνση από την Ε.Ε, ο Γιωργάκης θα υποχρεώσει τους τούρκους στρατηγούς να υποταχθούν στην ευρωπαϊκή απαίτηση να αναγνωρίσουν τη νομιμότητα των ισλαμοφασιστών του Ερπακάν και κάθε άλλου φασίστα. Σύμφωνα θα καταλάβουν οι Τούρκοι ότι Ελσίνκι και ανθρώπινα δικαιώματα εφαρμόζομενα χωρίς βαθιά κατανόηση του τι σημαίνει δημοκρατία, δηλαδή στα χέρια της Ρωσίας και των τυφλών φιλελεύθερων σημαίνουν **σήμερα στην Τουρκία άνοδο στην εξουσία των ισλαμοφασιστικών δυνάμεων**. Για να διευκολύνει αυτούς τους τελευταίους ησυχάζει στρατιωτικά το ΡΚΚ που έτσι κι αλλιώς θα δυναμώσει την πολιτική του "ειρηνική" πίεση για "ειρηνικό" διαμελισμό της Τουρκίας που πάλι θα τον αβαντάρουν οι ευρωπαίοι φιλελεύθεροι.

Να λοιπόν γιατί ο Γιωργάκης προετοίμαζε μια έστω και έμμεση, έστω ξόφραση, έστω υπό απίθανους όρους ελληνική αναγνώριση ύπαρξης κράτους Βόρειας Κύπρου. Ότι αυτό είναι το σχέδιό του φαίνεται όχι τόσο από τον κυριολεκτικά αθόρυβο τρόπο με τον οποίο πέρασε το γνωστό άρθρο Πανταγιά στην Ελευθεροτυπία και το οποίο υπαινίσσεται Συνομοσπονδία, δηλαδή αναγνώριση και ένωση ύστερα δύο ξεχωριστών κρατών στην Κύπρο, αλλά από το γεγονός ότι ο Γ. Παπανδρέου και όλα τα σοβινιστικά σκυλιά στην Ελλάδα και στην Κύπρο δεν αντέδρασαν όταν ο Γερμανός υπ. εξωτερικών Γιόσκα Φίσερ κάλεσε τον Ντενκτάς για επίσημη επίσκεψη στη Γερμανία. Αυτό το ταξίδι σημαίνει έμμεση αναγνώριση κράτους του Ντενκτάς από την Ευρ. Ένωση. Ασφαλώς η επίσκεψη δεν θα περάσει τελικά τόσο απαρατήρητη και ανώδυνη για τους ρωσόδουλους, αλλά εδώ μας ενδιαφέρει μόνο ότι ως τώρα και δίχως μεγάλη πίεση την εγκρίνει το ελληνικό υπ. Εξωτερικών.

Πραγματικά μόνο ο θλιβερός σοβινιστής Κυπριανού έχει μείνει στην Κύπρο να φωνάζει ότι κάτι δεν πάει καλά, εδώ μόνο ο Πάγκαλος ρίχνει μερικές ντουφεκίες, αλλά αφού δεν ξέρει

φοβάται να πολυφωνάξει μπας και μεθαύριο εκθεθεί, ενώ ο Τσοχατζόπουλος φιλοδιαφωνεί μόνο και μόνο για να "πουλήσει" σταδιακά στον Παπανδρέου τον αληθινά σοβινιστικό του στρατό.

Οι "Ρώσοι" σε τέτοιες περιπτώσεις περπατάνε πολύ προσεκτικά λέγοντας στους έλληνες σοβινιστές ότι κάνουν μόνο μερικές τακτικές υποχωρήσεις μη ουσίας για να ξεσκεπάσουν τους Τούρκους, ενώ στους Τούρκους ειρηνόφιλους λένε ότι δεν μπορούν προχωρήσουν πιο πολύ γιατί τους εμποδίζουν οι έλληνες σοβινιστές.

Ασφαλώς τα τακτικά διπλωματικά βήματα του σκοτεινού δίδυμου Σημίτη - Γ. Παπανδρέου δεν είναι εύκολο να φανούν. Το σίγουρο είναι ότι θα προχωρήσουν γρήγορα όσο τους το επιτρέψουν οι αντιδράσεις στο εσωτερικό της Ελλάδας. Βιάζονται κιόλας γιατί πρέπει να αξιοποιήσουν πολύ την ρωσόφιλη περίοδο Κλίντον της αμερικάνικης διπλωματίας η οποία πλησιάζει στο τέλος της. Όλα πάντως δείχνουν ότι το κυπριακό γίνεται το κλειδί όχι μόνο των ελληνοτουρκικών εξελίξεων, αλλά των βαλκανικών και ευρύτερων μεσανατολικών και καυκασιανών εξελίξεων.

Δεν πρέπει να περάσουν απαρατήρητα από τους αναγνώστες μας ήδη δύο πράγματα: Πρώτον ότι ο εως χθες Ρώσος πρεσβευτής στην Κύπρο Μουράτοφ, ο εκφραστής της πιο σκληρής αντιτούρκικης και "φιλελληνικής" τακτικής που διέθεσε ποτέ το Κρεμλίνο αντικαταστάθηκε ακριβώς γι' αυτό το λόγο και προς θλίψη των κύπριων εθνικιστών και δεύτερον ότι η Τουρκία το έχει βουλώσει χοντρικά για την Τσετσενία. Αυτό το τελευταίο δείχνει τα μεγάλα κέρδη ήδη της ρώσικης διπλωματίας με τη νέα τακτική. Ακόμα και αν η Ρωσία τελικά δεν κερδίσει την Τουρκία, τουλάχιστον για ένα μεγάλο κρίσιμο διάστημα θα την έχει αποχαυνώσει. Προς το παρόν δεν θέλει να ξυπνήσει την Τουρκία με το τσετσενικό γιατί το μεγάλο επόμενο βήμα για τη Ρωσία είναι η εισβολή στη Γεωργία και η κατοχή της διαδρομής πετρελαίου Μπακού - Τσεϊχάν. Αν πάσει η Ρωσία αυτή τη διαδρομή τότε δεν θα υπάρχει κεντρασιατικό πετρέλαιο για τη Δύση. Σε μια τέτοια περίπτωση οι αντιδραστικές φιλορώσικες δυνάμεις στην Τουρκία θα πουλήσουν για χρυσάφι στη Δύση το πετρέλαιο της διαδρομής Μπακού - Τσεϊχάν. Αυτό είναι το πιο επιφαλτικό σενάριο. Και η Ευρώπη κοιμάται υπνωτισμένη από τον ευγενικό κύριο Γ. Παπανδρέου.

Πως ο αρχιναζιστής παντρεύει τους χίτες με τους κνίτες

Τον Αύγουστο του 1999 έκλεισαν πενήντα τέσσερα χρόνια από την ήττα του ΔΣΕ και την συντεταγμένη υποχώρηση του στις τότε σοσιαλιστικές χώρες. Το ψευτοΚΚΕ ανασύρει σήμερα την παλιά αντιαμερικανική γραμμή του επαναστατικού ΚΚΕ για να τη χρησιμοποιήσει στη σημερινή εποχή κι αυτός είναι ο μόνος λόγος που “υμνεί” την πρώτη απόπειρα του ελληνικού προλεταριάτου να ανέβει στην εξουσία, αφαιρώντας από αυτή την πάλη όλο το επαναστατικό της περιεχόμενο. Ο ΣΥΝ προτιμά να ανεμίζει τη σημαία της εθνικής συμφιλίωσης και να κατακεραυνώνει τα “λάθη” του Ν. Ζαχαριάδη που σχεδόν τα εξομοιώνει με τη φασιστική τρομοκρατία που ακολούθησε την απελευθέρωση της χώρας από τους ναζιστές. Αλλά το μεγάλο άλμα το κάνουν οι ναζιστές της “Χρυσής Αυγής” που στοιχίζονται ταχύτατα στην πολιτική γραμμή με τους “σύντροφους από τ’ αριστερά” στα πλαίσια του φαιοκόκκινου μετώπου. Η Ελλάδα γράφει ο Ν.Γ. Μιχαλολιάκος “είχε να αντιμετωπίσει μια εξοχτική αδελφοκτόνο διαμάχη που έστησαν και σκηνοθέτησαν οι σύμμαχοι της και από τις δυο πλευ-

ρές και όχι βέβαια ο Αξονας.

Αυτού του αλληλοσπαραγμού γέννημα είναι και το πολιτικό σκηνικό που υπήρχε και υπάρχει στην Ελλάδα για περισσότερο από μισό αιώνα. Εν ονόματι του αντικομμουνισμού, οι όποιες εθνικιστικές δυνάμεις της χώρας, οι όποιες εθνικιστικές δυνάμεις τέλος πάντων υπήρχαν, στρατεύθηκαν στο άρμα της φιλελεύθερης “δεξιάς”.

Έρχεται όμως η ώρα κάποτε να ειπωθεί επιτέλους η Αλήθεια.

Να ειπωθεί ότι δεν είναι δυνατόν οι εθνικιστές να χρεώνονται πολιτικά την προσφώνηση στον αμερικανό στρατηγό Βαν Φλητ “Στρατηγέ ιδού ο στρατός σας”, που είχε πει ο πρωθυπουργός της “δεξιάς” Παναγιώτης Κανελλόπουλος. Ήλθε η ώρα οι εθνικιστές να διαχωρίσουν τις θέσεις τους από το “ρουφιανιλίκι” του χωροφύλακα στο χωριό, που φακέλωνε όποιον δεν του άρεσε, σαν αριστερό...

Όχι οι Έλληνες Εθνικιστές δεν είναι δυνατόν να χρεωθούν πολιτικά τα εγκλήματα κατά του έθνους όλων αυτών των κυρίων που συστηματικά για δεκαετίες ολόκληρες λεηλάτησαν τον εθνικό

πλούτο και ξεπούλησαν το εθνικό συμφέρον” (εφημερ. Χρ. Αυγή, αρ. φυλ.291, 1/9/1999)

Για να καλυφτεί απέναντι στους απόγονους των ταγματσαφαλιτών που στελέχωσαν το κόμμα του και ήταν από κούνια αντικομμουνιστές ότι ο ναζιστής προσθέτει σ’ αυτά τα “εγκλήματα κατά του έθνους” και τον “εκτουρκισμό των μουσουλμάνων της Θράκης” καθώς και τις “συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου” για την Κύπρο. Αλλά είναι ξεκάθαρο στον καθένα πως γίνεται τώρα η μεγάλη στροφή, η τόσο αναγκαία στο ρωσόφιλο ναζισμό για να υπηρετήσει τις ανάγκες του φαιοκόκκινου μετώπου και για να συγκροτήσει πολιτικο-ιδεολογικά τη βάση του. Γι’ αυτό και λέει ότι με “αυτήν την οπτική και μόνο είναι δυνατόν να δημιουργηθεί ένα πολιτικό κίνημα, νέο και δυνατό, που θα υπερασπιστεί με συνέπεια τα συμφέροντα του λαού και το μέλλον της χώρας”.

Και είναι ο ίδιος ο Μιχαλολιάκος που έγραψε στις 2 Ιούλη 1999: “...όσοι αρνούνται την υποταγή στην *raχ americana*, στην ανύπαρκτη Ευρώπη, στον φιλελευθερισμό και στην διεφθαρμένη πολιτική, οικονομική και κοινωνική εξουσία, είναι αυτοί που μοιραία θα αποτελέσουν τους σημαιοφόρους του πατριωτικού μετώπου, που αποτελεί την μοναδική λύση στο εθνικό πρόβλημα”

Δυο μήνες νωρίτερα σε ανυπόγραφο άρθρο με τίτλο “Πατριώτες και προδότες- “Μύρισε το σφαγείο μας θυμάρι και το κελί μας κόκκινο ουρανό”, η ναζιστική εφημερίδα ξεχειλίζει από αγάπη για το ψευτοΚΚΕ: “...Είναι γεγονός πως το ΚΚΕ βαρύνεται με μια πολιτική στο παρελθόν υπόλογη απέναντι σε σοβαρά εθνικά θέματα. Όμως θα ήταν κανείς κακοπροαίρετος να μην αναγνωρίσει σήμερα την πατριωτική στάση των οπαδών του που αντιδρούν με κάθε τρόπο και μέσον που διασθένουν στα σχέδια του ΝΑΤΟ στην πατρίδα μας, σχέδια που καταλύουν αυτή την ίδια την εθνική μας ανεξαρτησία. (σημ. Αναφέρεται

στην αποβίβαση των Νατοϊκών δυνάμεων στη Θεσσαλονίκη που προωθούνταν στο Κόσοβο). Σε όσους αντιτίθενται το επιχείρημα και τον αντίλογο περί των κινήτρων και των βαθύτερων σκοπών των κινήσεων του ΚΚΕ, θα πούμε πως αυτό που μετρά είναι η πολιτική πράξη στην δεδομένη στιγμή και αυτό ηθικά τους δικαιώνει. Αντίθετα, βλέπουμε μέσα στο χώρο της λεγόμενης δεξιάς ή και του λεγόμενου πατριωτικού ΠΑΣΟΚ να επικρατεί η λογική της ένοχης σιωπής και του Χατζηαβατισμού. Ήλθε η ώρα επιτέλους να αναρωτηθούμε ποιοί είναι οι πατριώτες και ποιοί οι προδότες σε αυτόν τον τόπο.

Υ.Γ.1: Εις ότι αφορά τη ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ για μια ακόμη φορά έδωσε το αγωνιστικό της παρόν διαχωρίζοντας πλήρως τη θέση της από την αμερικανόδουλη “δεξιά”.

Υ.Γ.2: Ο Ρομπέρτ Μπραζιλιάνο ο μεγάλος αυτός φασίστας διανοούμενος της Γαλλίας το 1945 λίγες ημέρες πριν εκτελεστεί έγραψε ένα καταπληκτικό κείμενο: το “Γράμμα σε ένα νέο της κλάσεως ‘40”. Σε αυτό του το κείμενο προβλέπει ότι κάπου στο μέλλον τα δυο μεγάλα επαναστατικά κινήματα του 20ου αιώνας, ο φασισμός και ο κομμουνισμός, θα έχουν μια κοινή συνισταμένη. Όπως φαίνεται τα λόγια του αποδεικνύονται προφητικά” (αρ. φυλ. 278, 7/5/1999).

Προχωρώντας οι ναζιστές διατυπώνουν το ρητορικό ερώτημα: “Με τον Στέφανο Μάνο ή με τον Κώστα Ζουράρι; Με τους δεξιούς των χρηματιστηρίων ή με τους πατριώτες της αριστεράς;” Η απάντηση περιέχεται ήδη στην ερώτηση. Αυτά τέλη Ιούνη, αρχές Ιούλη 1999. Κι επειδή ασφαλώς υπάρχουν “αντιδράσεις και αντίλογος” οι ναζιστές απαντούν και επιμένουν. Στο φύλλο αρ. 301 19/11/99 επανέρχονται: “Σήμερα πανούκλα δεν είναι ο μαρξισμός, είναι η παγκοσμιοποίηση και ο καπιταλισμός. Αυτή απειλεί την εθνική μας ταυτότητα, αυτή απειλεί την ελευ-

θερία μας. Ο μεγάλος κίνδυνος λοιπόν λέγεται παγκοσμιοποίηση και όποιος πολεμά την παγκοσμιοποίηση, ακόμη και αν τα κίνητρα του έχουν σαθρή και απατηλή ιδεολογική βάση, δεν μπορεί παρά να είναι καλοδεχούμενος σαν σύμμαχος” (σημ. Οι υπογραμμιστές δικές μας).

Το Δεκέμβρη του 1999 στο περιοδικό “Χρ. Αυγή” στο εισαγωγικό άρθρο ο Μιχαλολιάκος διαπιστώνει ότι “οι ιδέες που σθεναρά αντιστέκονται στην παγκόσμια σκλαβιά, που θέλουν να επιβάλουν οι άρχοντες του παγκόσμιου χρηματιστηριακού κεφαλαίου” είναι “πρώτα απ’ όλα ο Εθνικισμός, αλλά και ο κομμουνισμός του 21ου αιώνας, που έχει έναν έντονο πατριωτικό χαρακτήρα και έχει μέσα από τον χρόνο καθαρθεί από το σιωνιστικό δηλητήριο των διαφόρων Μπρόνσταιν, που υπήρξαν στο παρελθόν πρωταγωνιστές του”. Σε κάθε περίπτωση βλέπει τις δρομολογήσεις να κρίνονται στη Ρωσία. Καθορίζει σαν κύριο εχθρό την παγκοσμιοποίηση και λέει: “Υπάρχουν συγκεκριμένες εστίες και ιδέες Αντίστασεως αποφασισμένες να δώσουν τον κρίσιμο αγώνα κατά της αμερικανοσιωνιστικής παγκοσμιοποίησης”. Και σχεδιάζει επί χάρτου όλο το ρωσικό αντιδυτικό τόξο (Σερβία, Ελλάδα, Κύπρο, Ιράν και αντιδυτικό Ισλάμ όπως και Ορθοδοξία, Κίνα ακόμα και τη Γαλλία)

Ενώ το ναζιστικό περιοδικό “Ο Έλληνας Εργάτης”, τεύχος 2 που εκδίδουν οι ναζιστές της Καλαμάτας κυκλοφορεί με τίτλο: “Η σημαία του πατριωτικού σοσιαλισμού και της εθνικής επανάστασης είναι κόκκινη” και σε δυο άρθρα διακηρύσσει τον εθνικοκομμουνισμό. Στο ένα από αυτά με τίτλο: “Καλύτερα κόκκινος παρά νεκρός” που αναδημοσιεύει από το περιοδικό Spartacus κλείνει με τα λόγια του γνωστού γάλλου νεοναζί που αγάλιασε η Ρωσία Αλαίν ντε Μπενουά: “Καλύτερα να φορέσω το κράνος του Κόκκινου Στρατού, παρά να ζήσω τρώγοντας χάμπουργκερ στο Μπρούκλιν!”

Στις 24 Φλεβάρη η ένσταση Καλλία

Στις 24 Φεβρουαρίου εκδικάζεται στο ΣτΕ η ένσταση του καθηγητή Κ. Καλλία για τις πρυτανικές εκλογές του Πανεπιστημίου Κρήτης. Η ένσταση βασίζεται σε προηγούμενη απόφαση του ΣτΕ που αφορούσε το Πολυτεχνείο Κρήτης, βάσει της οποίας δεν έχουν δικαίωμα ψήφου οι διοικητικοί υπάλληλοι. Με αυτή την απόφασή του το ΣτΕ ακύρωσε τις πρυτανικές εκλογές στο Πολυτεχνείο εξουδετερώνοντας έτσι το δημοκράτη πρύτανη Δ. Σωτηρόπουλο, και πρόσφερε με αυτό τον τρόπο την Πρυτανεία στους σοσιαλφασίστες για να καταργήσουν αυτοί στη συνέχεια τα ΠΣΕ.

Να σημειωθεί ότι η ένσταση για τις πρυτανικές εκλογές του Πολυτεχνείου έγινε για το δικαίωμα ψήφου κάποιων μεταπτυχιακών φοιτητών και το ΣτΕ ακύρωσε τις εκλογές εξαιτίας της συμμετοχής στην ψηφοφορία των διοικητικών υπαλλήλων!!!

Αυτό το δώρο μαζί με τη γενική πολιτική υποστήριξη και από το φαιοκόκκινο ΠΑΣΟΚ ενίσχυσε παραπέρα τον πραξικοπηματισμό του σοσιαλφασισμού στο Πολυτεχνείο σε βαθμό που να μην υπακούουν στον εισαγγελέα και στον υπουργό Δικαιοσύνης που τους απειλεί με απόλυση αν δεν λειτουργήσουν τα ΠΣΕ. Αυτοί σήμερα ακολουθούν την ίδια τακτική. Διατηρούν τα ΠΣΕ κλειστά αλλά ο Γιαννόπουλος βαδίζει προς κατάργηση από τον Σημίτη.

Ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ που είναι οι κύριες δυνάμεις ο πρώτος στο Πανεπιστήμιο Κρήτης και το δεύτερο στο Πολυτεχνείο Κρήτης μαζί με το φαιοκόκκινο τμήμα του ΠΑΣΟΚ γνώριζαν πολύ καλά εκ των προτέρων από κυβερνητικές πηγές, αφού ήταν άμεσα ενδιαφερόμενοι, ότι οι εκλογές στο Πολυτεχνείο θα ακυρωθούν. Αυτό όμως δεν τους εμπόδισε να κάνουν τις πρυτανικές εκλογές στο Πανεπιστήμιο Κρήτης πριν την έκδοση της απόφασής του ΣτΕ για το Πολυτεχνείο και με τη συμμετοχή των διοικητικών υπαλλήλων.

Έτσι σήμερα εμφανίζονται εύλωτοι μπροστά στην απόφαση του ΣτΕ. Οι πρυτανικές εκλογές στο Πανεπιστήμιο Κρήτης θα ακυρωθούν. Έτσι δίνεται η δυνατότητα να βάλει υποψηφιότητα κάποιος δημοκρατικός καθηγητής ώστε να ανοίξει το μέτωπο της συνολικής αντιπαράθεσης των δημοκρατών στη φαιοκόκκινη εξουσία.

GREENPEACE...

συνέχεια από τη σελ. 2

λων έργων από τον Οργανισμό 2004 και τον Μπακούρη (που είναι φιλοευρωπαϊός), σταμάτησε κάθε “οικολογικό” κίνημα ενάντια στα έργα.

Ακόμα, ο Ηλ. Ευθυμίουπουλος σαν διευθυντής της Greenpeace δούλεψε για το σαμποτάρισμα της δημιουργίας του ηλεκτρικού εργοστασίου στη θέση Αθερινολάκος στην Κρήτη, μεσολάβησε για τη δημιουργία εργοστασίου φωτοβολταϊκών στην Κρήτη από την κυβέρνηση και έπειτα εξαφανίστηκε. Πριν μήνες υπονόμειαν τη λειτουργία της Αλουμίνας στα Άσπρα Σπίτια, παλιότερα το εργο-

στάσιο PVC στη Θεσσαλονίκη, κ.λπ.

Σίγουρα θα βάλουν χέρι και στην Τ.Υ.Χ. Η ανοιχτή συνεργασία πλέον της Greenpeace και του φιλορώσικου ΠΑΣΟΚ ξεκαθαρίζει το ρόλο αυτής της εταιρείας στον πλατύ κόσμο και αποκαλύπτει το χαρακτήρα της. Η οικολογία της εταιρείας αυτής είναι μια ταξική οικολογική θεώρηση στην υπηρεσία των οικονομικών και κοινωνικών συμφερόντων του κομματιού της αστικής τάξης που είναι προσανατολισμένο προς το Ρώσικο ιμπεριαλισμό. Η Νέα Ανατολή έχει αποκαλύψει το ρόλο αυτής της εταιρείας από παλιά, ότι συνεισφέρει συστηματικά στη σαμπο-

ταριστική λογική του αφανισμού της βιομηχανίας.

Η αποκάλυψη της αντιδραστικής οικολογίας όπως εκφράζεται από εταιρείες όπως η Greenpeace, το WWF, κ.λπ. και η διαμόρφωση μιας επαναστατικής οικολογικής θεωρίας, ζήτημα που αφορά όλο το λαό, νομίζουμε ότι είναι ένας απαραίτητος όρος για την οικοδόμηση του κομμουνιστικού κόμματος. Η αντιμετώπιση στο πολιτικό και ιδεολογικό επίπεδο της αντιδραστικής οικολογίας είναι η απαραίτητη συνθήκη για τη συγκρότηση της επιστημονικής μαρξιστικής αντίληψης και θεωρίας για το περιβάλλον.

ΑΡΚΑΝ: ΤΟ ΚΤΗΝΟΣ

Σχετικά με την εκτέλεση του συμμορίτη Αρκάν δεν έχουμε αυτή τη στιγμή εξακριβωμένα στοιχεία για το δράστη ή για τα κίνητρα της πράξης του. Ωστόσο μια πολιτική εκτίμηση που μπορούμε να κάνουμε είναι ότι ο φόνος εξυπηρετεί τη Ρωσία. Ο Αρκάν αν και φανατικός ρωσόφιλος στήριξε τον Μιλόσεβιτς επειδή ήξερε ότι αν έπεφτε ο Μιλόσεβιτς θα σερνόταν κι ο ίδιος στη Χάγη. Ήταν ένα τέλειο τέρας. Οι Ρώσοι θα τον θυσιάζαν στη Δύση. Γι' αυτό φαίνεται στήριξε τον Μιλόσεβιτς οπότε τα παλιά του αφεντικά τον φάγανε. Άλλωστε μόνο κάποιος από τα μέσα μπορούσε να φάει έναν αρχιτραμπούκο. Είχε προηγηθεί το 1997 η δολοφονία του αρχηγού της σέρβικης αστυνομίας, Ράντοβαν Στόγιτς, που εξόπλισε και εκπαίδευσε τη συμμορία του Αρκάν και ήταν στενός φίλος της οικογένειας Μιλόσεβιτς.

Όπως και να 'χει στην Ελλάδα όλα τα ΜΜΕ αναφέρθηκαν στην πρόσφατη δολοφονία χωρίς σχεδόν κανείς να τονίσει τις σφαγές και τα εγκλήματα που έχει διαπράξει αυτό το υποκείμενο. Ο Αρκάν θεωρείται ήρωας στη χώρα μας ή στην καλύτερη περίπτωση μια αμφιλεγόμενη προσωπικότητα.

Στην πραγματικότητα ο Αρκάν ήταν ένα αδίστακτο λούμπεν στοιχείο. Δεν είχε καμιά σχέση με ηθικές αρχές. Δεκαπέντε μόλις ετών ξεκινά την καριέρα του με μια κλοπή. Ακολούθησαν πολλές κλοπές και δυο χρόνια αργότερα, το 1969, καταδικάστηκε σε τρία χρόνια φυλάκιση απ' τη γιουγκοσλαβική δικαιοσύνη. Απ' το 1974 εξελίσσεται σ' έναν διεθνούς φήμης εγκληματία κατηγορούμενο από την Ιντερπόλ για αλλεπάλληλες ένοπλες ληστείες στη Σουηδία και στο Βέλγιο. Συλλαμβάνεται την ίδια χρονιά στις Βρυξέλλες, αλλά σύντομα δραπετεύει και συνεχίζει τα εγκλήματά του στη Σουηδία και στην Ολλανδία (συγκεκριμένα σ' ένα χρυσωρυχείο στη Χάγη). Το 1981 τον συνέλαβαν επ' αυτοφώρω στη Φρανκφούρτη αλλά 3 μέρες αργότερα δραπέτευσε μέσα απ' το νοσοκομείο που νοσηλεύόταν. Λίγο αργότερα βρίσκουμε τα ίχνη του πίσω στη

Γιουγκοσλαβία όπου στρατολογείται από τις μυστικές υπηρεσίες, που προφανώς ενθουσιάστηκαν από την ικανότητά του να διαφεύγει και τον αδίστακτο χαρακτήρα του, με σκοπό να δολοφονεί αντικαθεστωτικούς που διαμένουν στο εξωτερικό. Η *Ελευθεροτυπία* (17/1/2000), γράφει σχετικά: "Το 1983 τραυμάτισε στο Βελιγράδι δύο αστυνομικούς που μη γνωρίζοντας τις διασυνδέσεις του, επιχειρήσαν να τον συλλάβουν. Ο ανακριτής, βέβαια, τον απελευθέρωσε".

Με την αλλαγή πλεύσης της σέρβικης πολιτικής και την επιδίωξη της "μεγάλης Σερβίας", ο Αρκάν δεν μπορούσε παρά να ακολουθήσει σαν πιστό σκυλί τα αφεντικά του. Και είναι από τότε που καθιερώνεται σαν ένας ναζιστής πρώτου βαθμού. Το 1991 μέσω του σέρβικου υπουργείου Άμυνας εξοπλίζει με όπλα, στολές κλπ. τη συμμορία του, δηλ. το τμήμα εκείνο του σέρβικου στρατού που διοικούσε ο ίδιος και ήταν επιφορτισμένο να διεκπεραιώνει μέρος της εθνοκάθαρσης και των υπόλοιπων εγκλημάτων. Αυτοί ονομάστηκαν "τίγρεις" και πήραν ενεργό μέρος στην εθνοκάθαρση με σφαγές αμάχων και πλιάτσικα στο Βούκοβαρ της Κροατίας καθώς και στις βοσνιακές πόλεις Ζβόρνικ, Μπέλινα, Μπρατούνας, Μπρτοκο.

Ο Αρκάν σε όλη αυτή την περίοδο συνεργάζεται άριστα με τους Κάρατζιτς, Μλάβνιτς και Πλάβσιτς ενώ προσπαθεί να κρύψει τους δεσμούς του με τη μητέρα Σερβία. Η γραμματέας του υπουργείου Άμυνας Ντ. Γκάιτς αναφέρει στο βιβλίο της "Σέρβικος Στρατός" ότι σε κάποια εκπομπή του τηλεοπτικού σταθμού "Στούντιο Β", ο δημοσιογράφος ρώτησε τον Αρκάν, ποιος είναι ο διοικητής του. Στο υπουργείο, περιγράφει η Γκάιτς, είχαν παραλύσει γιατί φοβούνταν ότι θ' απαντήσει ότι διοικητής του είναι ο στρατηγός Σίμοβιτς, ο υπουργός Άμυνας. Ο Αρκάν δίστασε για μια στιγμή και τελικά είπε: "Ο Πατριάρχης Παύλος!". Την ίδια περίοδο δυτικός διπλωμάτης ρώτησε τον Μιλόσεβιτς για τον Αρκάν και τους εθελοντές του. Ο Μιλόσεβιτς απάντησε ότι άκουγε για πρώτη φορά αυτό το όνομα και ότι θα ερευνούσε την υπόθεση. Όπως όμως γράφει ο Χριβόγιε Σάρινιτς που έκανε εκ μέρους του Τούτζμαν όλες τις μυστικές διαπραγματεύσεις με τον Μιλόσεβιτς, σε συνάντησή τους στις 12-11-93 ρώτησε τον Μιλόσεβιτς για το ρόλο του Αρκάν. Ο Μιλόσεβιτς χαμογελώντας απάντησε: "Κάποιος πρέπει να κάνει και για μένα μέρος της δουλειάς" (στο ίδιο).

Με το τέλος του βοσνιακού πολέμου στρατοπεδεύει στο Κόσοβο και παίρνει την οικονομική εξουσία στην περιοχή, ενώ παράλληλα είναι ο ιδιοκτήτης δεκάδων μαγαζιών στο κέντρο του Βελιγραδίου και προστάτης εκατοντάδων άλλων. Πολλοί στη Σερβία πιστεύουν επίσης ότι έλεγχε τους δρόμους του πετρελαίου στη χώρα, το εμπόριο χρυσού, τροφίμων, κινητών τηλεφώνων κ.ά. Είναι γνωστό επίσης ότι είχε μια μεγάλη ποδοσφαιρική ομάδα την "Ομπιλιτς" που φέρει το όνομα κάποιου μεσαιωνικού τουρκοφά-

γου ιππότη. Ο Αρκάν ίδρυσε το ναζιστικό κόμμα "Σέρβικη Ενότητα" και εκλέχθηκε βουλευτής. Ήταν ένας έξοχος δημαγωγός. Δηλώνει στο Βρέμπε στις 18/10/1993: "Ο Πρόεδρος Μιλόσεβιτς αφύπνισε τη Σερβία. Όλοι ως τότε ήμασταν Γιουγκοσλάβοι. Ο Μιλόσεβιτς αφύπνισε κι εμένα. Το δικό μου πανεπιστήμιο είναι το πεζοδρόμιο. Δεν αγαπώ τους διανοούμενους, αυτοί είναι ένας κλειστός κύκλος. Αγαπώ το λαό". Όπως κάθε κλασικός ναζί αγανακτούσε για την παρρακμή και τη διαφθορά στην κοινωνία, ενώ ο ίδιος εμφανιζόταν συχνά στην τηλεόραση του Βελιγραδίου "για να περιγράψει την ιπποτική ζωή του και την αυτοθυσία του για τα συμφέροντα του σέρβικου λαού. Ο Αρκάν παρουσιάζεται ως πρότυπο οικογενειάρχη, αφού η κρατική τηλεόραση του Βελιγραδίου στα σέρβικα Χριστούγεννα στις 6/1/95 τον παρουσιάζει σε εκπομπή για να δουν τα παιδιά της Σερβίας πως ζει μια τίμια οικογένεια" (στο ίδιο).

Στην Ελλάδα επικρατεί το ίδιο μια οικεία ατμόσφαιρα για τον Αρκάν, τον βλέπουμε στον Τύπο σε φωτογραφίες που δημοσιεύονται χαμογελαστό με τα παράσημά του, και τους δημοσιογράφους να προσπαθούν να εξηγήσουν το "φαινόμενο Αρκάν", την "ψυχοσύνθεσή του", να αναφέρονται στον "έρωτα της ζωής του" τη Σβετλάνα κ.ά. Το ότι αυτό το κτήνος έχει καταγραφεί στην ιστορία σαν ένας από τους πιο αποκρουστικούς εγκληματίες πολέμου, δεν αναφέρεται πουθενά. Ο θάνατος του Αρκάν, αν είναι για κάποιο λόγο θλιβερός είναι μόνο γιατί η ανθρωπότητα έχασε την ευκαιρία να αποκαλύψει τα εγκλήματά του στο Διεθνές Δικαστήριο που είχε εκδώσει κατηγορητήριο για τη "δράση" του στη Βοσνία.

Το ελληνορθόδοξο ναζιστικό μιλένιουμ

Η είσοδος της νέας χιλιετίας βρήκε τη χώρα μας τουλάχιστον χίλια χρόνια πίσω. Δεν ξέρουμε τι να πρωτοθαυμάσουμε απ' αυτό το "υπερθέαμα" που στήθηκε στα βράχια της Ακρόπολης την Πρωτοχρονιά: τους αρχαιοελληνικούς και βυζαντινούς ύμνους, την ελληνοκεντρικότητα του όλου θεάματος ή μήπως τον "υπέροχο" φωτισμό που παραπέμπει στο Βερολίνο του 1938;

Την αυγή του 2000 πραγματοποιήθηκε πάνω στην Ακρόπολη η ένωση του αρχαίου ελληνικού πνεύματος με την ορθόδοξη. Αρχικά τραγουδήθηκε ο Ολυμπιακός ύμνος από χορωδία παιδιών που κρατούσαν αναμμένες δάδες, κατόπιν το "Φως Ιλαρόν", ένας βυζαντινός ύμνος και τέλος ο εθνικός ύμνος σαν ιστορική και πολιτιστική συνέχεια των δύο άλλων. Δόθηκε έτσι αφενός η εντύπωση πως το μιλλένιουμ είναι κάτι που αφορά μονάχα την Ελλάδα ή τους Έλληνες, πως ήρθε για να σηματοδοτήσει την εθνική μας "ανάταση" για τα επόμενα χίλια χρόνια και αφετέρου πως η ελληνορθόδοξη είναι η πολιτιστική κληρονομιά των νεοελλήνων.

Στην πραγματικότητα ο βυζαντινισμός ούτε έχει καμιά σχέση με το αρχαίο ελληνικό πνεύμα, ούτε και τα δύο αυτά αποτελούν κύριες πλευρές της εθνικής μας συνείδησης. Ο χριστιανισμός, ήδη στις απαρχές του ήρθε σε αντίθεση με την αρχαία δουλοκτητική κοινωνία που παράκμαζε. Είναι γνωστό ότι αργότερα ο χριστιανισμός έγινε επίσημη ιδεολογία της φεουδαρχίας και επί Ιουστινιανού έγιναν

οι μεγαλύτερες καταστροφές πάνω στην Ακρόπολη κι απαγορεύθηκαν οι Ολυμπιακοί Αγώνες. Αργότερα, με την είσοδο της αστικής τάξης στο προσκήνιο της ιστορίας η Εκκλησία πολέμησε με φανατισμό την "αναβίωση" του αρχαίου ελληνικού πνεύματος. Η νεοελληνική εθνική συνείδηση γεννήθηκε σα συνέπεια της πανευρωπαϊκής ανόδου της αστικής τάξης. Τώρα, αν η ελληνική αστική τάξη αρέσκεται στο να θεωρεί το βυζαντινισμό και την αρχαία Ελλάδα αποκλειστικό κτήμα της, ίσως αυτό οφείλεται στο ότι έχασε κάθε προοδευτικό της χαρακτήρα. Κάτι, που επίσης αποσιωπήθηκε σχεδόν απ' όλα τα ελληνικά ΜΜΕ, ενώ έκανε πάταγο στη Γερμανία είναι το ότι ο σκηνοθέτης που ανέλαβε το φωτισμό της Ακρόπολης και της Στήλης της Νίκης στο Βερολίνο, ο Γκερτ Χοφ, είναι ένας ναζιστής. Έχει κατηγορηθεί επανειλημμένα για τη συνεργασία του με το ναζιστικό συγκρότημα Ραμστάιν κι έχει επηρεαστεί καλλιτεχνικά από την κινηματογραφίστρια του Χίτλερ, Λένι Ρίφενσταλ, καθώς και από το ναζιστή Άλμπερτ Σπέερ που είχε αναλάβει κι αυτός παρόμοιες δουλειές. Αυτό το υποκείμενο συνεργάζεται με το Μίκη Θεοδωράκη κι ανέλαβε το φωτισμό δύο συναυλιών του. Όπως μας πληροφορούν οι Ιοί (*Ελευθεροτυπία*, 3/1/2000), ο Χοφ προετοίμαζε το φωτισμό της Στήλης της Νίκης στο Βερολίνο που είχε μεταφέρει στη σημερινή της θέση ο Σπέερ για να συμβολίσει το κέντρο του ναζιστικού άξονα Ανατολής-Δύσης ονομάζοντας το έργο του, "Καθεδρικό Ναό από φως". Η ομοιότητα

των φωτεινών αχτίνων του Χοφ με τον Σπέερ που αφήνουν πολύ σκιά πάνω σ' αυτό το φως, η μεταφορική διάσταση που θέλουν να δώσουν καθώς και οι ναοί από φως με τους λαμπαδηφόρους παραπέμπουν κατευθείαν στον Χίτλερ. Γι' αυτό και προκάλεσαν την οργή του γερμανικού Τύπου, των διανοούμενων και πολιτικών. Τελικά έγιναν οι απαραίτητες μετατροπές στο γερμανικό σόου ώστε να μη θυμίζει χι-

τηλική γιορτή. Στην Ελλάδα όχι μόνο δεν άλλαξε ο σχεδιασμός του έργου, αλλά ούτε καν έγινε θέμα. Αντίθετα τα κανάλια επικροτούσαν σύσσωμα το έγκλημα βρονοφωνάζοντας πως βλέπουμε το ελληνικό φως να εκτοξεύεται στην οικουμένη.

Εμείς βλέπουμε αντίθετα γρήγορα το σκοτάδι να καλύπτει την Ελλάδα.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΠΑΣΟΚ: ΤΟ ΤΕΛΙΚΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΣΤΗΝ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΙΑ

Για τη σύγκρουση στο Συνέδριο της Νεολαίας του ΠΑΣΟΚ έχουμε να κάνουμε τις παρακάτω κατ' αρχήν παρατηρήσεις, όσο μπορεί να δει κανείς απ' έξω τέτοιες αντιθέσεις:

Τα στρατόπεδα ήταν από τη μια η μειοψηφία των Προεδρικών του ΠΑΣΟΚ που είναι οι οι κλασικοί εθνικιστές, αυτοδυναμικοί, γενικά αντικίνετες. Και από την άλλη η πλειοψηφία που αποτελείται από τους Τσοχατζοπουλικούς, και το ρωσοευρωπαϊκό μέτωπο, τους ονομαζόμενους "εκσυγχρονιστές".

Η πλειοψηφία φαίνεται πως έκανε τη βρωμιά αφού με διαδικαστικά τερτίπια και ολότελα πραξικοπηματικά, πέταξε τους προεδρικούς έξω από το Συνέδριο. Αυτοί δίχως καμιά λαϊκή βάση, κανένα πολιτικό μέτωπο, και βέβαια χωρίς καμιά δημοκρατική παιδεία, δεν μπόρεσαν να αντιδράσουν ουσιαστικά, και φαίνεται ότι δεν μπόρεσαν να τηρήσουν ενιαία στάση στη συνέχεια. Άλλοι δηλαδή συμβιβάστηκαν με την πλειοψηφία, άλλοι αποχώρησαν, άλλοι πήγαν να συγκροτηθούν.

Σε κάθε περίπτωση το ρώσικο μέτωπο με επικεφαλής τον Σημίτη κέρδισε την τελευταία μεγάλη του μάχη για την κυριαρχία στο ΠΑΣΟΚ, τη μάχη για τον έλεγχο της νεολαίας. Η μέθοδος ήταν η περικύκλωση. Σημίτης-Λαλιώτης άφησαν το πιο δύσκολο για το τέλος, και βέβαια έδειξαν το φασισμό τους.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ Η ΥΠΕΡΟΧΗ ΤΣΕΤΣΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

“Οι (ρώσοι) στρατιώτες έδιωξαν τους ανθρώπους από τα υπόγεια που κρύβονταν. Μερικοί από αυτούς τους ανθρώπους κουβαλούσαν μικρά παιδιά στην αγκαλιά τους. Οι στρατιώτες τους στίχισαν και τους ανάγκασαν να τρέξουν έξι χιλιόμετρα ως το επόμενο χωριό. Τους υποσχέθηκαν πως όποιος διανύσει την απόσταση θα ζήσει. Τα τανκς τους πυροβόλουν καθώς έτρεχαν” (Russia Journal, 24-30 Γενάρη) Αυτά δηλώνει ο Μαλίκ Σαιντουλάγεφ ο πιο φιλορώσος Τσετσένος πρόεδρος του “Κρατικού Συμβουλίου της Τσετσενίας” το 1996 επί ρώσικης κατοχής και που αντικατέστησε τον Ζαβγκάγεφ τον άνθρωπο της σοβιετικής γραφειοκρατίας που παραμέρισε η εθνικοανεξαρτησιακή επανάσταση των Τσετσένων το 1991 κάτω από την ηγεσία του Ντουντάγεφ.

Τα ρώσικα ΜΜΕ μετέδωσαν ότι ο Σαιντουλάγεφ συναντήθηκε με τον ρώσο αρχηγό των ενόπλων δυνάμεων Ανατόλι Κβάσιν για μια συμφωνία ανάμεσα στη Ρωσία και τους λιγότερο εχθρικούς τσετσένους πολέμαρχους. Ο φιλορώσος Σαιντουλάγεφ δήλωσε ότι μια ομάδα πολεμάρχων με επιρροή που ελέγχουν 7000 άντρες βρίσκεται στη Μόσχα και διαπραγματεύεται την προσωπική της ασφάλεια και την προσωπική της ασφάλεια και ρόλο στις μεταπολεμικές εξελίξεις. Αυτή η “διαρροή” σηματοδοτεί την αδυναμία της Ρωσίας να νικήσει τελικά την τσετσένικη αντίσταση και αφήνει να εννοηθεί ότι θα επιδιώξει πολιτική λύση. Χωρίς αυτό καθόλου να σημαίνει ότι παραιτείται στο πεδίο της μάχης.

Οι ρώσοι ναζιστές θα επιδιώξουν μέχρι το τελευταίο δευτερόλεπτο να καταβροχθίσουν και

να ανασκοπολίσουν και το πιο μικρό κομμάτι εδάφους και τον “τελευταίο” τσετσένο που θα βρουν απέναντι τους. Και ακόμα η στιγμή της “πολιτικής διευθέτησης” αργεί αλλά προετοιμάζουν το έδαφος. Η ρώσικη κοινή γνώμη έχει αρχίσει να δυσφορεί καθώς οι νεκροί δεν μπορούν να κρυφτούν και ο εθνικοκομμουνιστής Πούτιν πρέπει το Μάρτη να εκλεγεί πρόεδρος.

Έτσι απλά προετοιμάζεται τώρα το έδαφος. Ενώ τα ρώσικα στρατεύματα έχουν καθηλωθεί στο Γκρόζνι από την τσετσένικη αντίσταση. Όλες οι αναγγελμένες από τους Ρώσους καταλήψεις συνοικιών του Γκρόζνι διαψεύδονται κάθε φορά από την πραγματικότητα. Το μόνο που σημαίνουν είναι ότι για πολύ μικρές χρονικές περιόδους ένα τανκ εμφανίζεται σε μια γειτονιά και μερικές δεκάδες μέτρα

γύρω απ’ αυτό θεωρείται “απελευθερωμένη” περιοχή μέχρι να αναγκαστεί να φύγει αφήνοντας πίσω του πτώματα ρώσων στρατιωτών. Γι’ αυτό και στις μάχες του Γκρόζνι δεν χρησιμοποιούνται οι ειδικές δυνάμεις αλλά το ρώσικο πεζικό. “Για να πά την αλήθεια δεν τους βλέπουμε καθόλου. Οι SOBR (δυνάμεις ταχείας αντίδρασης) και η OMON (επίλεκτα αστυνομική δύναμη). Οι δυνάμεις του Υπουργείου Εσωτερικών υποχωρούν μετά τον πυροβολισμό ενός ελεύθερου σκοπευτή. Μόνο το πεζικό σκοτώνεται”. δηλώνει ο ρώσος στρατιώτης Βίκτορ Μαϊγκούλοφ καθώς αναρρώνει στο στρατιωτικό νοσοκομείο του Βορονέζ στο ρώσικο τηλεοπτικό κανάλι NTV (BBC, 26/1/2000).

Οι Τσετσένοι έχουν εφαρμόσει ένα λαϊκό ανταρτοπόλεμο μέσα στο Γκρόζνι αξιοποιώντας το γνώριμο έδαφος και εμφανίζονται κυριολεκτικά πίσω από κάθε χάλασμα. Η μάχη γίνεται κτίριο με κτίριο, όροφο με όροφο. “Είναι καλά ενισχυμένοι. Ένας ανταρτοπόλεμος διεξάγεται. Δεν εμπλέκονται σε άμεση σύγκρουση. Γνωρίζουν την περιοχή πολύ καλά. Μαχητές μένουν πίσω ακόμα και σε μέρη που έχουμε απελευθερώσει. Την ημέρα τριγυρνούν όπως οι ντόπιοι κάτοικοι και τη νύχτα είναι μουτζαχεντίν αλλά χωρίς μούσια. Είμα-

στε κατακτητές γι’ αυτούς και συνεχίζουμε να είμαστε. Υπάρχουν πολλές απώλειες” δηλώνει ο ρώσος Αλεσάντρ Ζιλέκιν, τραυματισμένος στα πόδια και βετεράνος της πρώτης ρώσικης εισβολής. Ένας άλλος ανώνυμος ρώσος στρατιώτης που γύρισε από το Γκρόζνι λει: “Υπάρχουν πολλοί, αρκετά πολλοί τραυματισμένοι τις τελευταίες δυο μέρες. Υπάρχουν πολλοί 200 και άφθονοι 300 (“200” και “300” είναι ο στρατιωτικός κωδικός για τους νεκρούς και τους τραυματισμένους αντίστοιχα). Φαίνεται ότι δεν υπάρχουν πολλοί (Τσετσένοι) αλλά κάθονται με ένα αντιαρματικό εκτοξευτή στη μια πλευρά κι ένα πολυβόλο στην άλλη και πυροβολούν εναλλακτικά. Υπάρχουν ακατάπαυστα πυρά”.

Η Γκαλίνα Σεβρόν από την Επιτροπή Μητέρες των Στρατιωτών δηλώνει: “Ανεβάζουμε τον αριθμό που δημοσιεύτηκε στα μίντια χοντρικά κατά 50%, αν όχι κατά 100%. Αυτοί ασφαλώς είναι οι πιο συντηρητικοί υπολογισμοί. Έτσι ο συνολικός αριθμός είναι ανάμεσα στους 2000 με 3000. Επιπλέον πρέπει να έχουμε υπόψη μας ότι αυτά τα νούμερα αφορούν μόνο τους νεκρούς. Αυτοί που πεθαίνουν από τα τραύματα τους δεν συμπεριλαμβάνονται”.

Οι παραπάνω εικόνες είναι χα-

ρακτηριστικές της λυσσασμένης και ανυποχώρητης αντίστασης των Τσετσένων που έχουν γελοιοποιήσει, και κυρίως έχουν αποκαλύψει τον ρώσικο ιμπεριαλισμό παγκόσμια. Η αδυναμία της Ρωσίας βρίσκεται στο γεγονός ότι αυτή δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει μαζικά χημικά όπλα ή πυρηνική βόμβα για να εξολοθρεύσει και τον τελευταίο Τσετσένο, εξαιτίας ακριβώς της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Αυτό θα μπορεί να το κάνει μόνο στη διάρκεια ενός παγκόσμιου πολέμου που θα έχει πια εμφανίσει τη ναζιστική της φύση. Αν το κάνει τώρα μια τεράστια στρατιά λαών θα διαδηλώνει ενάντια της σε όλο τον πλανήτη και όλη της η στρατηγική θα καταρρεύσει.

Είναι αυτή η εξαιρετικά πολύτιμη εφεδρεία που χρησιμοποιούν οι Τσετσένοι στο δίκαιο πόλεμο τους ενάντια στη Ρωσία. Αλλά δεν μπορεί να μην μας διδάσκει το επαναστατικό τους πνεύμα. Ένας μικρός λαός στηριγμένος στις δικές του δυνάμεις να αντιστέκεται στον πιο ισχυρό ιμπεριαλισμό και να καθυστερεί τακτικά τη ρώσικη επίθεση στη Γεωργία, δίνοντας της το χρόνο να υπερασπιστεί τον εαυτό της και στρατηγικά τον Γ’ Παγκόσμιο Πόλεμο.

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ Η ΕΥΡΩΠΗ ΒΡΗΚΕ ΕΧΘΡΟ...

Οι πολιτικά τυφλοί Ευρωπαίοι επιπλήττουν την τούρκικη κυβέρνηση εξαιτίας της στάσης που κρατά απέναντι στον ισλαμοφασισμό. Συγκεκριμένα ο εισαγγελέας της χώρας Βούραλ Σαβάς ζήτησε απ’ τη δικαιοσύνη να απαγορευθεί το κόμμα της Αρετής και κάλεσε τον λαό “να προστατέψει τη δημοκρατία με την ψήφο και τη συμπεριφορά του” (Ελευθεροτυπία, 19/1/2000). Τότε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή για τη Δημοκρατία μέσα από το Δίκαιο (η λεγόμενη Επιτροπή της Βενετίας) κατέθεσε στο Συμβούλιο της Ευρώπης μια σειρά οδηγίες που αφορούν την απαγόρευση πολιτικών κομμάτων και θα δεσμεύουν τα κράτη-μέλη της Ευρώπης στην απαγόρευση του Κόμματος της Αρετής.

Η Επιτροπή της Βενετίας αναφέρει μεταξύ άλλων: “Η λειτουργία ενός πολιτικού κόμματος δεν μπορεί να απαγορευθεί επειδή πρεσβεύει μια αλλαγή στο συνταγματικό σύστημα της χώρας-μέλους του οργανισμού όπου δραστηριοποιείται, χωρίς όμως να καταφεύγει στη βία”. Δηλώνει επίσης ότι “ένα πολιτικό κόμμα δεν μπορεί να θε-

ωρηθεί υπεύθυνο για δηλώσεις που έκαναν ορισμένα από τα μέλη του, εκτός εάν οι δηλώσεις προσηλωθήκαν από το ίδιο του κόμμα”.

Πιστεύουμε ότι αποτελεί δημοκρατικό καθήκον της κάθε αστικής τάξης να απαγορεύει ένα κόμμα το καταστατικό του οποίου εξυμνεί ανοιχτά το φασισμό. Γιατί πέρα από τις θετικές διεθνείς πολιτικές επιπτώσεις που θα έχει μια τέτοια απαγόρευση, η ελεύθερη προπαγάνδα του ισλαμοφασισμού, δηλ. του νόμου της εκδίκησης, της φεουδαρχικής ή ακόμα και δουλοκτητικής οικονομίας, της καταπίεσης της γυναικάς, των παρανοϊκών απαγορεύσεων στις σεξουαλικές σχέσεις των δύο φύλων, αποτελούν κατάλυση της αστικής δημοκρατίας από τα δεξιά. Για να είμαστε πιο ακριβείς αποτελούν Μεσαίωνα. Βέβαια, μια αληθινή δημοκρατική αστική τάξη θα θεμελιώνει στον συλλογισμό την απαγόρευση τέτοιων κομμάτων, κι όχι γενικά στους κινδύνους που ενέχονται για το ισχύον Σύνταγμα. Αυτή όμως είναι μια δευτερεύουσα αντίθεση και σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να χρησιμοποιείται σαν εφεδρεία του ισλαμοφασισμού. Εκεί πάντως που φαίνεται η χοντροπεσιά της μεγαλοαστικής Ευρώπης είναι

η συμπαιγνία της στα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας που διαπράττει ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός στην Τσετσενία. Οι βομβαρδισμοί και οι εκτελέσεις αμάχων, η ισοπέδωση πόλεων κ.λπ. δε συγκινούν την Ευρώπη που τρέμει τη Ρωσία και της συμπεριφέρεται δουλικά, ενώ ξεσπάει χωρίς λόγο ενάντια στην Τουρκία όντας κι εδώ υπέρ του φασισμού.

Οι Ευρωπαίοι δεν θέλουν ν’ αντιληφθούν τους παγκόσμιους πολιτικούς συσχετισμούς και τα μέτωπα που δημιουργούνται. Για παράδειγμα η παρακάτω είδηση της Μοντ (19/1/2000) τους αφήνει παγερά αδιάφορους: “Η Ρωσία έκανε μόλις γνωστό ότι θα ενδυναμώσει τη στρατιωτική της συνεργασία με το Ιράν, παρά τις δεσμεύσεις της απέναντι στην Ουάσιγκτον ότι θα άρει κάθε πώληση συμβατικών όπλων σ’ αυτή τη χώρα. Σε μια συνάντηση στη Μόσχα με τον γραμματέα του Εθνικού Συμβουλίου του Ιράν, Χασσάν Ρουανί, σε επίσκεψή του στη Ρωσία, ο ρώσος υπουργός Αμυνας, Ιγκόρ Σεργκέγιεφ, δήλωσε την Παρασκευή 14 Γενάρη, ότι η Ρωσία θα διατηρήσει “τη δυναμική των σχέσεων της με το Ιράν, συμπεριλαμβανομένου του στρατιωτικού και τεχνικού τομέα”.

Η Τουρκία δεν μπορεί λοιπόν να χτυπή-

Συνένοχος στο έγκλημα η Ευρώπη

Το Συμβούλιο της Ευρώπης συνεργάζεται αρμονικά με τη Ρωσία στο θέμα της γενοκτονίας στην Τσετσενία. Όπως γράφει η Ελευθεροτυπία (18/1/2000): “Εν μέσω προειδοποιήσεων ότι μπορεί να ανασταλεί η συμμετοχή της Ρωσίας στο Συμβούλιο της Ευρώπης, ο Βλαντιμίρ Πούτιν υποσχέθηκε να συνεργαστεί πλήρως με την αντιπροσωπεία του Συμβουλίου για τον πόλεμο στην Τσετσενία”. Αν και ορισμένα μέλη πρότειναν την αποπομπή της Ρωσίας από το Συμβούλιο της Ευρώπης, ο επικεφαλής της αντιπροσωπείας του Συμβουλίου στη Ρωσία, Ράσελ Τζόνστον “δεν επέμεινε σε προηγούμενη απειλή ότι η Ρωσία μπορεί να απομακρυνθεί από τους κόλπους του Συμβουλίου της Ευρώπης, εάν συνεχισθεί η επιχείρηση” (στο ίδιο).

σει τους ισλαμοφασιστές. Αντίθετα η Ρωσία που έχει καταργήσει κάθε δεσμευσή της απέναντι σε πάγιες και νέες αρχές της Ενωμένης Ευρώπης, μπορεί να συνδιαλέγεται μαζί τους και να σφάζει.

ΚΟΛ: Η ΑΝ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ ΤΗΝ ΠΙΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

Το σκάνδαλο Κολ που συγκλονίζει τη Γερμανία έχει να κάνει πολιτικά με το συντριπτικό χτύπημα της σχετικά πιο συνεπούς ευρωπαϊκής γραμμής μέσα στη γερμανική αστική τάξη και συνολικά στην Ευρώπη που την εκπροσωπούσε ο πρώην καγκελάριος της Γερμανίας Χέλμουτ Κολ. Στην ουσία πρόκειται για "εκπαράθρωση" των ανθρώπων του στον κομματικό μηχανισμό του Χριστιανοδημοκρατικού κόμματος στο οποίο ήταν αρχηγός για 25 χρόνια. Εκείνη η γραμμή που αντικειμενικά θα ωφεληθεί στρατηγικά είναι οι λιγότερο φιλοευρωπαϊκές μερίδες της αστικής τάξης, δηλ. ο γερμανικός νεο-ιμπεριαλιστικός εθνικισμός. Αυτό γίνεται σε μια πολύ επικίνδυνη στιγμή που η πολιτική ενότητα της Ευρώπης βυθίζεται μέσα στα γλυκανάλατα νερά της οικονομικής ενοποίησης, της εισδοχής νέων μελών στην Ευρωπαϊκή Ένωση και της ανόδου του εθνικισμού. Χωρίς πολιτική ενότητα το φιλόδοξο ευρωπαϊκό κάστρο βαδίζει σήμερα προς την καταστροφή. Αυτό το θείο δώρο για τη Ρωσία ανοίγει γοργά το δρόμο για τον Γ΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Το ίδιο το σκάνδαλο έχει να κάνει με κρυφούς λογαριασμούς που διατηρούσε ο Κολ και διαχειριζόταν για λογαριασμό του Χριστιανοδημοκρατικού κόμματος (CDU) που προήλθαν από ανώνυμους δωρητές. Σύμφωνα με γερμανικό νόμο του 1994 για τα οικονομικά των πολιτικών κομμάτων όλες οι εισφορές μαζί με τα ονόματα και τις διευθύνσεις των δωρητών πρέπει να δηλωθούν στον πρόεδρο του γερμανικού κοινοβουλίου, την Μπού-

ντεσπανκ. Ενώ όλες οι εισφορές από 20.000 μάρκα και πάνω πρέπει να δημοσιοποιούνται. Σε τηλεοπτική του συνέντευξη στις 16 Δεκέμβρη 1999 ο Κολ παραδέχτηκε ότι έλαβε 2 εκατομμύρια μάρκα (1,2 εκατομμύρια δολάρια) αδήλωτα, και γι' αυτό παράνομα, από εισφορές ανάμεσα στα 1993 και 1998, τα οποία όπως ισχυρίζεται χρησιμοποιήθηκαν για την πολιτική ισχυροποίηση της CDU στην Ανατολική Γερμανία μετά την ενοποίηση. Ο

ίδιος αρνείται ότι πλούτισε προσωπικά από αυτά τα λεφτά και αρνείται να κατονομάσει τους δωρητές.

Κεντρικό πρόσωπο στο σκάνδαλο θεωρείται ο έμπορος όπλων Καρλχένζ Σρέϊμπερ που φήμες συνδέουν την εισφορά του στο CDU το 1991 με την πώληση στη Σαουδική Αραβία τανκς αξίας πολλών εκατομμυρίων δολαρίων. Ενώ η γερμανική τηλεόραση μετέδωσε ότι η γαλλική πετρελαϊκή εταιρεία Elf Aquitaine έδωσε εκατομμύρια δολάρια το 1994 για την προεκλογική εκστρατεία του Κολ μετά από απαίτηση του τότε γάλλου πρόεδρου Μιτεράν. Φήμες μάλιστα συνδέουν αυτά τα χρήματα καθώς και άλλα με την πώληση του ανατολικογερμανικού διυλιστηρίου Λέουνα το 1990 στη γαλλική Elf.

Οι έρευνες ξεκίνησαν το 1995 στη Νότια Γερμανία, στο Άουγκσμπουργκ όταν οι εκεί εισαγγελείς άρχισαν να ψάχνουν για την εισφορά του Σρέϊμπερ στο CDU το 1991. Ο Κολ τότε είχε αποδεχτεί την έρευνα αλλά αυτή προχώρησε τον Οκτώβρη του 1999 από τους Σοσιαλδημοκράτες που στο μεταξύ είχαν ανεβεί στην κυβέρνηση. Τον Νοέμβρη ο

εισαγγελέας του Άουγκσμπουργκ εκδίδει ένταλμα σύλληψης για τον πρώην υπεύθυνο των οικονομικών της CDU, Walther Leisler Kier, με την κατηγορία της φοροδιαφυγής. Ότι δηλ. καταχράστηκε την εισφορά του Σρέϊμπερ. Ο Kier δηλώνει στις αρχές ότι έβαλε τα χρήματα σε μυστικό λογαριασμό του CDU και αφήνεται με εγγύηση. Ο Κολ δηλώνει ότι πρέπει να ξεκαθαρίσει το γρηγορότερο η υπόθεση και ότι δεν γνωρίζει τίποτα. Αλλά το σκάνδαλο μεγαλώνει όταν ο πρώην υπεύθυνος των εκστρατειών της CDU, Χάινερ Γκείσλερ παραδέχεται ότι το κόμμα διατηρούσε κρυφούς λογαριασμούς για να χρηματοδοτεί τους τοπικούς κομματικούς ηγέτες. Μέχρι τις 30 Νοέμβρη ο Κολ αναγκάζεται να παραδεχτεί την ύπαρξη τους.

Το Χριστιανοδημοκρατικό κόμμα συγκλονίζεται ολόκληρο. Ο τωρινός πρόεδρος του, Βόλφραγκ Σόιμπλε παραδέχεται ότι πήρε από τον Σρέϊμπερ εισφορά 100.000 μάρκων και ενώ θα περίμενε κανείς ότι θα έχανε το αξίωμα του αντίθετα παραμένει στη θέση του. Στο μεταξύ η 44μελής εκτελεστική επιτροπή του CDU αναγκάζει τον Κολ να παραιτηθεί από επίτιμο πρόεδρο στις 18 Δεκέμβρη. Αντίθετα ο Σόιμπλε με το 17μελες "πολιτικό του γραφείο" (όργανο που εξετάζει καθημερινά τις υποθέσεις του κόμματος) εκβιάζει την εκτελεστική με παραίτηση και κερδίζει ισχυρή ψήφο εμπιστοσύνης από αυτήν. **Η γενική γραμματέας του CDU Αντζελα Μέρκερ είναι η πρώτη που μιλά για το τέλος της εποχής Κολ. Πνευματικό του παιδί, προερχόμενη από την Ανατολική Γερμανία το 1990** τοποθετείται από τον ίδιο ένα χρόνο μετά υπουργός γυναικείων υποθέσεων και νεολαίας. Όταν ο Σόιμπλε γίνεται πρόεδρος των Χριστιανοδημοκρατών τη διορίζει γεν. γραμματέα, παρά τις αντιδράσεις. Η Μέρκερ απομακρύνει συστηματικά όλους τους στενούς συνεργάτες του Κολ από τις θέσεις-κλειδιά στο κόμμα. Η κατεδάφιση του Κολ τώρα είναι πια θέμα χρόνου τόσο πολύ όσο γρήγορα θα τον πετάξουν και από μέλος του κοινοβουλίου θέση που διατηρούσε μέχρι τώρα.

Αυτό το σκάνδαλο βρωμάει ολόκληρο πολιτικά για το χτύπημα του ευρωπαϊσμού στο πρόσωπο του Κολ και των τμημάτων της γερμανικής αστικής τάξης που αυτός εκφράζει. Δεν είναι

καθόλου τυχαία η εμπλοκή του Μιτεράν. Την περίοδο Κολ ο πυλώνας της Ευρώπης ήταν η γαλλογερμανική ενότητα που εκφράστηκε με την δημιουργία μιας κοινής ταξιαρχίας, την πιο προωθημένη μορφή πολιτικής ενότητας δηλ. που άνοιγε το δρόμο για την αληθινή ευρωπαϊκή ενοποίηση. Ούτε ασφαλώς η στρατιωτική συνεργασία με τη Σαουδική Αραβία, το φιλοδουτικό Ισλάμ και πολύ περισσότερο η εκκαθάριση της CDU από τους ευρωπαϊστές που καθοδηγεί η ανατολικογερμανίδα Μέρκερ. Πρόκειται για εξόχως περιέργες "συμπτώσεις", όπως και το ότι η έρευνα προχώρησε κύρια από το πολύ διαβρωμένο από την ΚGB σοσιαλ-δημοκρατικό κόμμα της Γερμανίας. Ασφαλώς το αδύνατο σημείο των ευρωπαϊστών αστών είναι ότι και αυτοί, όπως όλη η αστική τάξη, άλλα λένε κι άλλα κάνουν. Οι μυστικές δωρεές είναι πάντως μια αστεία υπόθεση σε σχέση με τις ρεμούλες των σοσιαλφασιστών αστών παντού στον κόσμο. Ειδικά στην Ελλάδα που δεν υπάρχει κονδύλι που να μην είναι μυστικό στα κόμματα (πέρα από την κρατική επιχορήγηση) θέλει θράσος για να χτυπάει κανείς τον "διεφθαρμένο" Κολ. Είναι φανερό ότι εδώ επιλέγεται να χτυπηθεί η συγκεκριμένη διαφθορά των συγκεκριμένων κομματιών από άλλες μερίδες της αστικής τάξης για την πολιτική τους εξόντωση. Από γενικότερη άποψη με το σκάνδαλο Κολ, ο ίδιος και η γερμανική αστική τάξη πληρώνουν για το θανάσιμο σφάλμα τους του 1990, να χάσουν τη ρώσικη Ανατολική Γερμανία μέσα στη Δυτική δίχως να συντρίψουν τους σοσιαλφασιστές. Από τότε τα κόμματα τους και η Βουλή τους γέμισε με όλα τα αποβράσματα του σοσιαλιμπεριαλισμού.

Είναι γεγονός πως δεν μπορεί να μην υποψιαστεί κανείς ότι μια σειρά σκάνδαλα που έχουν ξεσπάσει την τελευταία δεκαετία στις ευρωπαϊκές χώρες έχουν οδηγήσει στην εξουσία τις παλιές υφιστακές δυνάμεις, και μέσα εκεί πρώην κνίτες που παριστάνουν τους αστούς δημοκράτες π.χ. Ιταλία. Μάλιστα δεν είναι ανάγκη οι καγκεμπίτες να έχουν δημιουργήσει αυτά τα σκάνδαλα αλλά να έχουν απλά σπρώξει στην ανακάλυψή τους πατώντας πάνω σε υπαρκτές πολιτικές γραμμές μέσα σε κάθε αστική τάξη και ιδιαίτερα στον ευρωπαϊκό εθνικισμό σε κάθε χώρα ή οξύνοντας τις ενδοαστικές αντιθέσεις.

ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΠΟΥΤΙΝ

Το Κρεμλίνο σε ανοιχτή επίθεση

Ένα από τα πρώτα πράγματα που υπέγραψε ο Πούτιν ως νέος πρόεδρος της Ρωσίας ήταν το νέο "αμυντικό δόγμα" με το οποίο η Ρωσία μπορεί πιο εύκολα να χρησιμοποιήσει πυρηνικά όπλα σε μια ενδεχόμενη διεθνή κρίση.

Κι ενώ μια τέτοια απόφαση θα έπρεπε να προκαλεί ριγή ανησυχίας στους Δυτικούς, το Στέϊτ Ντιπάρτμεντ μέσω του επίσημου εκπροσώπου του δήλωσε: "Το αμυντικό δόγμα της Ρωσίας ουσιαστικά δεν αλλάζει και τίποτα δεν δικαιολογεί το φόβο ότι ενδέχεται να προκαλέσει πυρηνικό ολοκαύτωμα..." (Ελευθεροτυπία, 23/1/2000).

Αυτά είναι τα αποτελέσματα της δράσης του ρωσόφιλου Κλίντον πάνω στους υφιστατικούς του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Είναι όμως απαραίτητο να δούμε την "καρδιά" της φιλοσοφίας του νέου δόγματος για να διαπιστώσουμε πόσο επιθετικό είναι: "Το επίπεδο και η κλίμακα των απειλών στη στρατιωτική σφαίρα αυξάνεται...". Και αναφέρει ότι η κύρια απειλή έρχεται από τη Δύση "Η απόφαση του ΝΑΤΟ να αναλάβει δράση έξω από τη ζώνη υπευθυνότητας του - και χωρίς την έγκριση του ΟΗΕ - έχει οδηγήσει σε αποσταθεροποίηση των παγκόσμιων στρατηγικών όρων". Η Μόσχα προτίθεται να αντιμετωπίσει αυτές τις απειλές με πυρηνικά όπλα, και μάλιστα στην πρώτη νύξη μιας στρατιωτικής απειλής. Γράφει χαρακτηριστικά ότι η Ρωσία είναι

αποφασισμένη "να χρησιμοποιήσει όλη τη δύναμη και τα μέσα που έχει στη διάθεση της, συμπεριλαμβανομένων των πυρηνικών όπλων, στην περίπτωση που όλα τα άλλα μέτρα διευθέτησης μιας κατάστασης κρίσης αποδειχθούν αναποτελεσματικά". Άρα δικαιολογείται η νέα αντίδραση. Το παλιό δόγμα του Γέλτσιν που τοποθετούσε τη Δύση σαν εταίρο και σύμμαχο της Ρωσίας ήταν απαραίτητο για να τραβηχτεί ο υφεσιασμός της Δύσης μέχρι την άκρη του. Τώρα το νέο δόγμα στην ανάλυση της διεθνούς πραγματικότητας αναφέρεται στην ύπαρξη δυο πόλων, που τον ένα τον αποτελεί η Ρωσία και οι σύμμαχοι της, Κίνα και Ινδία, και το δεύτερο που είναι βέβαια η Δύση. Αυτό είναι το νέο δόγμα που αντιστοιχεί στην εποχή της επίθεσης, της ωμής βίας που εφαρμόζεται στην Τσετσενία, της συμμαχίας των πιο φιλοπόλεμων και φασιστικών τάσεων και τελικά της επίθεσης και του παγκόσμιου πολέμου.

Στην βάση αυτού του νέου δόγματος που τοποθετεί τη Ρωσία ξανά υπερδύναμη, για όσους δεν το κατάλαβαν και πρέπει να το νιώσουν, γίνονται πια όλες οι κινήσεις της ρώσικης πολιτικής και οι συμμαχίες της-συνάντηση πριν λίγες μέρες Ρώσων και Ιρανών στρατιωτικών για στρατιωτική και επιστημονική συνεργασία (Νέα, 22-23/1/2000).

Η ανθρωπότητα έχει κάθε λόγο να ανησυχεί και να επαγρυπνεί.

